

SHAKESPEARE
Epifanio

tradukis

WILLIAM AULD

SEKSPIRO

EPIFANIO

Al harmonia Vilép
de olda Vilép,
Tutkere
1/3/77.

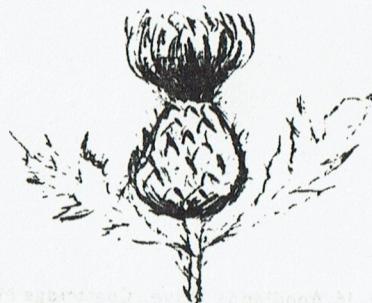
SEKSPIRO

Epifanio

aŭ KIEL VI VOLAS

el la angla tradukis

William Auld

GLASGOW

Eldonejo Kardo

1977

ОЛЯКИ

Kopirajto de traduko: 1977 William Auld

ISBN : 0 905149 02 5

ОЛЯКИ

ЗАЛОВ ДЛЯ ДЕТЕЙ

La kovrilon desegnis Ruth Goodheir.

зимбартъ сънъ сънъ
бяла магия

Eldonejo KARDO, 16 Woodlands Drive, Coatbridge ML5 1LE, Skotlando

Tel. 0236.21636

WOODLANDS

Mimeografis FELLOWSHIP PRESS, Gloucester, Anglujo

1701

ROLOJ

ORSINO, Duko de Ilirio
SEBASTIANO, frato de Viola
ANTONO, Ŝipestro, amiko de Sebastiano
VALENTENO,)
KURIO) sinjoroj, servantoj de l' Duko
SIR TOBI RUKT, onklo de Olivia
SIR ANDREO PALVANGO
MALVOLJO, intendanto de Olivia
FABIANO)
PAJACO) domanoj ĉe Olivia
Šipestro
Pastro
OLIVIA, riĉa grafino
VIOLA, ĝemela fratino de Sebastiano
MARIA, persona servistino de Olivia
Lordoj, maristoj, policistoj, muzikistoj
kaj aliaj servistoj

LOKO : Urbo en Ilirio, kaj la apuda marbordo

AKTO I

SCENO 1: Ĉambro en la Palaco de l' Duko.

Venas DUKO, KURIO, Lordoj; ĉeestas muzikistoj

Duko: Se nutras amon la muziko, ludu;
 Donu abundon, tiel ke, trosata,
 La emo velkos kaj, velkinte, mortos.
 Denove tiu fraz'! – ĝi mortkadencis:
 O tuſis ĝi l'orelon kiel dolĉa
 Sono spiranta sur violmonteton,
 Ŝtelanta kaj donanta la parfumon.
 Sufiĉe!: tio plu ne tiom dolĉas.
 Ho amspirito, tiel estas vigla
 Kaj freſa vi, ke kvankam vi kapablas
 Kiel la mar' akcepti, tien iras
 Nenio, eĉ plej alta kaj valida,
 Kio ne ŝrumpas tuj kaj kadukiĝas:
 La amo ŝajnas tiel formvaria,
 Ke estas ĝi plej alte fantazia.

Kurio: Sinjoro, ĉu vi volas ĉasi?

Duko: Kion?

Kurio: La cervon.

Duko: Nu, la servon mi ja sekvas!
 Ho, kiam Olivian mi ekvidis,
 (Ŝi kvazaŭ senpestigis la aeron!)
 Tiumomente mi fariĝis servo,
 Predo de la avidoj, kiuj min
 De tiam ĉaspeladas.

(Venas VALENTENO)

Kio nova?

Valenteno: Sinjoro, oni ne allasis min;
 Sed ŝia servistin' respondis jene:
 La taga helo mem, ĝis post sep jaroj,
 Ne vidos ŝiajn vangojn malkaŝitaj;
 Si iros klostruline vualita,
 La ĉambron ĉiutage akvumante
 Per salaj larmoj: ĉion ĉi ŝi faros
 Por amon al la morta frat' konservi,
 Kiun ŝi volas daŭre freſmemorri.

Duko:

Si, kies koro tiel nobl-aspiras
 Al nura frato pagi ĉi amšuldon –
 Kiel ŝi amos, kiam l' ora sago
 Mortigos gregon de l' aliaj amoj
 En ŝi vivantaj; kiam cerbo, koro,
 Hepato – ĉi ĉeftronoj – kontentiĝos,
 Kaj sola reĝo regos ŝiajn belojn!
 Antaŭen ni al dolĉaj florobedoj;
 Sub laŭba baldaken' pli riĉas revoj.

(*Ili foriras.*)

SCENO 2: La marbordo.

Venas VIOLA, ŜIPESTRO kaj Maristoj.

Viola:

Amikoj, kiu lando estas jen?

Šipestro:

Gi estas Ilirio, sinjorino.

Viola:

Kial mi estu do en Ilirio?
 En Elizeo estas mia frato.
 Eble hazarde li ne dronis. Kion
 Vi opinias?

Šipestro:

Savis vin hazardo.

Viola:

Ho, povra frato! Eble ankaŭ lin, do.

Šipestro:

Vere, moštino; kaj por vin konsoli
 Per ebloj: post ol nia ŝip' rompiĝis,
 Kiam vi kaj ĉi kelkaj kunsavitoj
 Kročiĝis al la barko driva, fraton
 Vian mi vidis, en danĝero lertan, –
 Kuraĝo kaj espero lin instruis, –
 Sin ŝnuri al buanta mast' fortika;
 Kiel Arjono sur la delfendorso
 Li rajdis sur la ondoj ĝis li pasis
 El mia vid'.

Viola:

Pro tiu dir', jen oro.

Mia traviv' disvolvas la esperon
 Ke li samsortis, kaj sciigo via
 Subtenas ĝin. Ĉu konas vi ĉi landon?

Šipestro:

Tre bone, sinjorino; mi naskiĝis
 Apenaŭ tri voj-horojn de ĉi loko.

Viola: Kiu ĉi tie regas?

Šipestro: Duko.

Kun nom' nobela kaj naturo nobla.

Viola: Kaj li nomiĝas?

Šipestro: Orsino.

Viola: Orsino! Mia patro lin menciis.

Li tiam estis fraŭlo.

Šipestro: Kaj ankaŭ nun, aŭ estis lastatempe;

Ĉar mi forvelis antaŭ nur monato,

Kaj tiam disfamiĝis – vi ja scias,

Ke nobelfarojn la popolo klaĉas –

Ke amon celis li de Olivia.

Viola: Kiu ŝi estas?

Šipestro: Virta filin' de grafo, kiu mortis

antaŭ dekdu monatoj, ŝin lasante

Sub la egid' de l' filo, ŝia frato;

Li ankaŭ mortis baldaŭ: kaj pro amo

Al li, laŭdire, ŝi forfuis tute

Kuneston viran.

Viola: Ho, se mi ŝin servus,

Kaj ne bezonus al la mond' aperi

Ĝis mi, laŭ deca formo kaj okazo

Povus elpaŝi!

Šipestro: Estus malfacile

Aranĝi tion, ĉar ŝi ne akceptas

Petadojn – ne, eĉ ne de l' Duko mem.

Viola: Kun ĝentilec' vi tenas vin, Ŝipestro;

Kaj malgraŭ ke natur' per bela muro

Enfermas ofte putron, pri vi tamen

Mi volas kredi, ke l' anim' konformas

Al tiu via karakter' ekstera.

Mi petas – kaj mi pagos malavare –

Kaŝu kio mi estas, kaj min helpu

Pri tia transformiĝo, kian eble

Postulos mia plano. Tiun dukon

Mi servos: vi prezentos min eŭnuko:

Ne vanos via peno; mi kapablas

Kanti kaj eĉ muziki diversmode,
Kio prezentos min al lia ŝato.
Ceteron mi submetas al la tempo;
Apogu mian ruzon per silento.

- Sipestro:* Eŭnuko estu vi, kaj mi: mutulo;
Se klaĉos lang', ne vidu plu l'okulo.
Violà: Mi dankas. Al mi montru do la vojon.

(*Hu foriras.*)

SCENO 3: Ĉambro en la domo de Olivia.

Venas *SIR TOBI RUKT kaj MARIA.*

- Sir Tobi:* Kio estas al mia nevino, peste! ke ŝi tiel funebradas sian mortintan fraton? Ĉagreno certe malamikas la vivon.
- Maria:* Vere, Sir Tobi, vi devas pli frue eniri vespero; via nevino, mia sinjorino, estas tre malkontenta pri viaj malfrauj horoj.
- Sir Tobi:* Nu, ŝi estu malkontenta, aŭ malkonsenta.
- Maria:* Bone, sed vi devas vin bridi laŭ ia konvena formo.
- Sir Tobi:* Formo? Kia formo aŭ uniformo? Jenaj vestaĵoj bone taŭgas, ke oni trinku en ili, kaj ankaŭ jenaj botoj; se ne, ili pendumu sin per la propraj laĝoj.
- Maria:* Tiu drinkado kaj glutado vin fine pereigos; hieraŭ parolis mia sinjorino pri tio, kaj pri fola kavaliro, kiun vi iuvespero kondukis ĉi tien por ŝin svati.
- Sir Tobi:* Kiu? Ĉu Sir Andreo Palvango?
- Maria:* Jes, tiu.
- Sir Tobi:* Li estas tiel brava viro, kiel iu ajn en Ilirio.
- Maria:* Kion signifas tio?
- Sir Tobi:* Vidu, li rentas tri mil dukatojn jare.
- Maria:* Vere, sed li travivos nur unu jaron de tiuj rentoj: li estas eminenta stultulo kaj elspezulo.
- Sir Tobi:* Fi al tiu diro! Li scias ludi la basviolon kaj paroli tri-kvar lingvojn laŭvorte sen lernolibro, kaj li posedas ĉiujn dotojn de la naturo.

Maria: Prefere diru antidotojn: ĉar krom tio, ke li estas malspritulo, li estas ankaŭ kverelema; kaj se li ne havus la kapablon de malkuraĝulo, sufoki la kverelemon, prudentuloj opinias, ke li estus baldaŭ dotita je tombo.

Sir Tobi: Je mia mano, tiuj estas kanajloj kaj kanumiantoj, kiuj diras tion. Kiuj ili estas?

Maria: Tiuj, kiuj aldonas, cetere, ke li ĉiuvespere ebriĝas en via societo.

Sir Tobi: Trinkante je la sano de mia nevino. Mi trinkos je ŝia sano tiel longe kiel en mia gorĝo estos trairejo kaj en Ilirio trinkajoj. Tiu estas poltronulo kaj lakeo, kiu ne volas trinki je mia nevino ĝis lia cerbo kirliĝas surpinte kiel paroĥa turbo. Ĉit, knabino! *Castiliano vulgo!* – ĉar jen alvenas Sir Andreo Palvango.

(Venas *SIR ANDREO PALVANGO*.)

Sir Andreo: Sir Tobi Rukt! Kiel vi, Sir Tobi Rukt!

Sir Tobi: Dolĉa Sir Andreo!

Sir Andreo: Benon al vi, bela megero.

Maria: Kaj al vi, sinjoro.

Sir Tobi: Ek al, Sir Andreo, ek al!

Sir Andreo: Kio estas tio?

Sir Tobi: La servistino de mia nevino.

Sir Andreo: Bona Fraŭlino Ekal, mi deziras konatecon kun vi.

Maria: Mi nomiĝas Maria, sinjoro.

Sir Andreo: Bona Fraŭlino Maria Ekal –

Sir Tobi: Vi eraras, kavaliro: ‘ek al’ signifas sturmu ŝin, kaperu ŝin, svatu ŝin, amindumu ŝin.

Sir Andreo: Je mia kredo, mi ne entreprenus ŝin en ĉi tiu societo. Ĉu vere tion signifas ‘ek al’?

Maria: Ĝis la revido, sinjoroj.

Sir Tobi: Se vi permesas, ke ŝi tiel iru, Sir Andreo, mi deziras, ke vi neniam plu tiru la glavon!

Sir Andreo: Se vi tiel iros, fraŭlino, mi deziras, ke vi neniam plu tiru la glavon. Bela fraŭlino, ĉu vi supozas, ke vi havas stultulojn ĉemane?

- Maria:* Sinjoro, vin mi ne tenas ĉemane.
- Sir Andreo:* Dipatrino! sed vi havos; kaj jen mia mano.
- Maria:* Jen, sinjoro, 'pensado estas libera'; mi petas, prenu vian manon al la trinkbreto, por ke ĝi trinku.
- Sir Andreo:* Pro kio, karulino? Klarigu vian metaforon.
- Maria:* Ĝi estas seka, sinjoro.
- Sir Andreo:* Nu, kompreneble: mi ne estas tia azeno, ke mi ne scius teni seka la manon. Sed kio estas via ŝerco?
- Maria:* Ĝi estas ŝerco seka, sinjoro.
- Sir Andreo:* Ĉu vi konas multajn tiajn?
- Maria:* Jes, sinjoro, mi havas ilin ĉiagi ĉe la fingropintoj: dipatrino, nun mi forlasas vian manon kaj mi ne plu havas.

(*Si foriras.*)

- Sir Tobi:* Ej, kavaliro! al vi mankas glaso da kanaria vino: ĉu mi iam vidis vin tiel venkita?
- Sir Andreo:* Neniam dum mia vivo, krom se vi vidus min venkita de la kanaria vino. Al mi ŝajnas, ke foje mi havas ne pli da spirito ol havas kristano aŭ simpla homo; sed mi mangas multe da bovaĵo, kaj mi opinias, ke tio malutilas mian spriton.
- Sir Tobi:* Sendube
- Sir Andreo:* Se mi pensus tion, mi forĝurus ĝin. Morgaŭ mi iros hejmen, Sir Tobi.
- Sir Tobi:* Pourquois, kara kavaliro?
- Sir Andreo:* Kio estas pourquois, ĉu iru aŭ ne iru? Se nur mi estus doninta tiom da tempo al la lingvoj, kiom al skermado, dancado kaj ursbatalo. Ho, se mi nur estus kulturinta mian kapon!
- Sir Tobi:* Tiuokaze vi havus belan rikolton da haroj.
- Sir Andreo:* Ĉu vere tio estus pliboniginta miajn harojn?
- Sir Tobi:* Eksterdube; ĉar evidente ili ne densiĝas nature.
- Sir Andreo:* Sed ili sufice bele konvenas al mi, ĉu ne?
- Sir Tobi:* Bonege; ili pendas kvazaŭ lino sur ŝpinbastono, kaj mi esperas vidi dommastrinon preni vin inter siaj kuroj kaj forspini ilin.

Sir Andreo: Je 1° kredo, mi hejmeniros morgaū, Sir Tobi; via nevino sin ne lasas vidi; aú, se jes, kvar ŝancojn kontraŭ unu, ke ŝi ne akceptos min. La najbara duko mem svatadas ŝin.

Sir Tobi: La dukon ŝi ne prenos: ŝi ne edziniĝos super sia stato, nek laŭ havajo nek laŭ aĝo nek laŭ spriteco; mi aŭdis ŝin furiōn. Pa, viaj ŝancoj estas viglaj, homo.

Sir Andreo: Mi jam restos ankoraŭ unu monaton. Mi estas homo kun la plej strangaj humoroj en la mondo; kelkafoje mi ŝatas maskludojn kaj festojn tute plene.

Sir Tobi: Ĉu vi estas lerta pri tiuj frivoloj, kavaliro?

Sir Andreo: Tiel lerta kiel iu ajan en Ilirio, kia ajan li estu, en limo de mia rango, ĉu ne; mi tamen ne konkurus kun veterano.

Sir Tobi: Ĉu vi scipovas la galjardon, kavaliro?

Sir Andreo: Je 1^okredo, mi scias iom pranci.

Sir Tobi: Ankaŭ mi ŝatas pranzi.

Sir Andreo: Kaj mi opinias, ke mi regas la retrosalton tiel bone kiel iu ajan en Ilirio.

Sir Tobi: Pro kio tiaj aferoj estas kaŝitaj? Pro kio kurteno staras antaŭ tiuj brilaĵoj? Ĉu ilin difektus la polvo, kiel la portreton de Mastrino Mal? Kial vi ne iras galjarde preĝejon kaj hejmiras korante? Eĉ mia marso estus ĝigo; mi eĉ ne urinus krom kvinpašante. Kio estas al vi? Ĉu en tia ĉi mondo oni devus kaŝi siajn virtojn? Mi vere pensis, ke viaj kruroj, pro ilia fortika aspekto, estas formitaj sub la stelo de galjardo.

Sir Andreo: Vere, ili estas firmaj, kaj aspektas iom tre bele en flam-koloraj ŝtrumpoj. Ĉu ni provu kapriolon?

Sir Tobi: Kial ne, efektive? ĉu ni ne naskiĝis sub la Taŭro?

Sir Andreo: La Taŭro! tio favoras flankojn kaj koron.

Sir Tobi: Ne, homo, ĝi favoras krurojn kaj femurojn. Jen, prancu do iom. Ha! pli alten: ha, ha, bonege!

(Ili foriras.)

*SCENO 4: Ĉambro en la palaco de l' Duko.**Venas VALENTENO kaj la viro vestita VIOLA.*

Valenteno: Se la duko daŭrigos sian favoran sintenon al vi, Cezario, vi certe tre rapide avancigos: li vin konas nur tri tagojn, kaj jam vi ne estas por li fremda.

Viola: Vi timas aŭ lian humoron aŭ mian malatenton, se vi dubas pri la daŭrigo de lia amo. Ĉu liaj favoroj estas malkonstantaj, sinjoro?

Valenteno: Ne, kredu min.

Viola: Dankon. Jen venas la duko.

(*Venas DUKO, KURIO kaj servistoj.*)

Duko: Kiu vidis Cezarion, ho!

Viola: Servopreta, via moŝto, jen mi.

Duko: Staru for iomete. Cezario,

Pri ĉio vi jam scias: mi malšlosis

Al vi la libron mem de mia koro:

Tial, junulo bona, ŝin aliru,

Ne lasu vin forbari, staru porde

Kaj diru, ke l' pied' radikos tie

Ĝis oni vin aŭskultos.

Viola: Vere, lordo,

Se ŝi al tristo sin transdonis tute,

Lau l' onidiro, min ŝi ne allasos.

Duko: Insistu trans la limoj de ĝentilo,

Prefere ol reveni senprofite.

Viola: Kaj se mi alparolos ŝin, sinjoro?

Duko: Ho! tiam pentru mian ardan amon;

Priskribu trafe mian fidelecon;

Al vi konvenos roli mian triston;

Pli vive ŝi aŭskultos vian junon

Ol kurieron pli solen-aspektan.

Viola: Sinjoro, mi ĝin dubas.

Duko: Kredu, knabo;

Tiu troigus vian floran aĝon,

Kiu vin nomus viro: ĉe Diana

La bušo ne pli glatas aŭ rubenas;

Knabine altas via pepa voĉo;
 Kaj ĉio via ŝajnas virineca.
 Via stelaro taŭgas ĉi aferon,
 Mi scias. Kvar aŭ kvin el vi kuniru,
 — Ĉiu laŭplaĉe — ĉar mi mem eĉ sola
 Sufiĉe societas. Nur prosperu,
 Kaj vivos vi libere, kun la mastro
 Prenante en egalo.

Viola: Mi laŭeble
 Svatos por vi la damon. (*Al si*) Ho, dilem';
 Svatí, volante lin edzigi mem!

(*Hij foriras.*)

SCENO 5: Ĉambro en la domo de Olivia.

Venas MARIA kaj PAJACO.

Maria: Ne, aŭ diru al mi kie vi estis, aŭ por vin senkulpigi mi ne malfemos miajn lipojn sufice vaste por enlasi pajleton. Mia sinjorino certe pendumigos vin pro via foresto.

Pajaco: Si pendumigu min; tiu, kiu estas trafe pendigita en tiu ĉi mondo, ne bezonas timi sangoperdon.

Maria: Kial, ekzemple?

Pajaco: Nu, li ĝin ne vidos.

Maria: Jen bona, diskreta respondeto, vere! Mi povas sciigi vin, kie naskiĝis tiu frazo, ne timi sangoperdon.

Pajaco: Kie, bona Maria?

Maria: En la milito; kaj tion kuraĝu diri en viaj elturniĝoj.

Pajaco: Nu, Dio donu saĝon al la saĝaj; kaj la stultuloj uzu siajn talentojn.

Maria: Oni tamen pendumigos vin pro via longa foresto; aŭ forsendos vin, kaj por vi ĉu tio ne egalas pendumon?

Pajaco: Bona pendumo ofte preventas misedziĝon — kaj se temas pri forsendo, somere ĝi estus eltenebla.

Maria: Vi do nenion timas?

Pajaco: Nu ne tiel, sed mi kroĉas min al du punktoj —

Maria: Tiel ke, se unu elsaltos, l' alia tenados –au se ambaŭ elsaltos, viaj ŝtrumpoj falos.

Pajaco: Ja trafe, tre trafe –nu, laŭ via plaĉo; se tamen Sir Tobi ĉesus drinki, vi estus tiel taŭga filineto de Eva, kiel iu ajn en Ilirio.

Maria: Lasu, petolulo, sufice pri tio –jen mia sinjorino –senkulpigu vin sagace, mi vin konsilas.

(Foriras)

(*Venas Damo OLIVIA, kun MALVOLJO, kaj servistoj.*)

Pajaco (flanken): Sprito, se vi volas, inspiru min por trafa pajacado – tiuj sagacaj, kiuj kredas havi vin, ofte montriĝas stultuloj –kaj mi, al kiu vi certe mankas, eble ŝajnos saĝulo. Ĉar kion diras Kvinapalo? "Prefere saĝa pajaco ol pajaca saĝulo." (Al Olivia) Dio benu vin, Sinjorino!

Olivia: Konduku for la malsagulon.

Pajaco: Ĉu vi ne aŭdas, homoj? Konduku for la damon.

Olivia: Ta! vi estas pajaco sek-a –mi vin ne volas plu – cetere, vi estiĝas malvirta.

Pajaco: Jen du kulpoj, mia damo, kiujn trinkaĵo kaj bonaj konsiloj rebonigos –trinkigu sekulon kaj li jam ne estas sek-a – konsilu la malvirtulon, ke li rebonigu sin; se li reboniĝas, li jam ne estas malvirta; se li ne povas, la riparisto lin rebonigu –kiu estas riparita, estas nur flikita –virta, kiu misfaras, estas nur per peko flikita, kaj peko, kiu boniĝas, estas nur flikita per virtuo. Se tiu simpla silogismo kontentigas, bone –se ne, kion fari? Se malsaga ŝuro kondukas la homon en pereon, ankaŭ la belo mem fine velkas kiel flor. La damo ordonis konduki for la malsagulon, sekve mi diras ree, forkonduku ŝin.

Olivia: S'joro, mi ordonis konduki for vin.

Pajaco: Mistrafo en plej alta grado! Damo, kapuĉo ne faras monaĥon – tio signifas, ke alivorte ne mia cerbo portas klaŭneston – bona damo, pemesu, ke mi pruvu vin malsaga.

Olivia: Ĉu vi tion povas?

Pajaco: Nete, bona damo.

Olivia: Faru la pruvon.

Pajaco: Por tio necesas katefizi vin, damo; bona musinjo, respondu al mi.

- Olivia:* Nu, s'joro, manke de alia distraĵo, mi toleros vian pruvon.
- Pajaco:* Bona damo, kial vi funebras?
- Olivia:* Bona pajaco, pro la morto de mia frato.
- Pajaco:* Mi opinias, ke lia animo estas en la infero, damo.
- Olivia:* Mi scias, ke lia animo estas en la ĉielo, pajaco.
- Pajaco:* Do vi estas malsâga, mia damo, funebri, ĉar la animo de via frato estas en la ĉielo. Konduku for la malsâgulon, amikoj!
- Olivia:* Kion vi opinias pri tiu pajaco, Malvoljo? Ĉu li ne progresas?
- Malvoljo:* Jes, kaj tio daŭros ĝis la agonio lin skuas! Kadukiĝo, kiu malfortigas la saĝulojn, ĉiam plimalsâgigas la pajacojn.
- Pajaco:* Dio donu al vi, s'joro, rapidan kadukiĝon por plifortigi vien malsâgecon! Sir Tobi juros, ke mi ne estas vulpo, sed li ne vetus du pencojn, ke vi ne estas malsâgulo.
- Olivia:* Kion vi respondas, Malvoljo?
- Malvoljo:* Mi miras, ke via moŝto plezuras pri tia mizera fripono – mi vidis lastatempe lin mutigita de ordinara pajaco, kiu ne pli ol ŝtono havas carbon. Vidu, li estas jam senrimeda – se oni ne ridas kaj donas al li okazon, li estas silentigita. Vere, mi opinias, ke tiuj saĝuloj, kiuj aplaŭdas tiajn rutinajn pajacojn, estas nenio pli, ol instigantoj de malsâgo.
- Olivia:* Ho, vi malsanas je memamo, Malvoljo, kaj gustumas per amara appetito. Esti sangvina, gaja kaj flegma signifas takstion baloneto, kion vi opinias kanonkuglo. Profesia pajaco ne insultas, eĉ se li nenion faras krom satiri; konata diskretulo ankaŭ ne satiras, eĉ se li nenion faras krom kritiki.
- Pajaco:* Ja Merkurio dotu vin je mensogoj, ĉar vi parolas favore pri malsâguloj!
- (Revenas MARIA.)*
- Maria:* Sinjorino, antaŭ la pordo staras junia sinjoro, kiu deziras alparoli vin.
- Olivia:* De la Duko Orsino, ĉu?
- Maria:* Mi ne scias, sinjorino – li estas bela junulo, kun digna teniĝo.
- Olivia:* Kiu el miaj homoj haltigas lin?
- Maria:* Sir Tobi, sinjorino, via parenco.

Olivia: Forvoku lin, mi petas —li diras nencion krom frenezafoj. Fi!
(Iras MARIA.)

Iru, Malvoljo! Se temas pri svatado far la Duko, mi estas malsana, aŭ ne estas hejme... kion vi volas, por ĝin deturni.
(Iras MALVOLJO.)

Jen do vi vidas, s'joro, kiel via spritado malnovigas, kaj oni ĝin ne ŝatas.

Pajaco: Vi porparolis nin, mia damo, kvazaŭ via plejaĝa filo estos pajaco —lian kranion Jovo plenstopu je cerbo, ĉar jen venas *ti*.
(Venas SIR TOBI.)

Unu el viaj parencoj tre feblan cerbotegon havas.

Olivia: Je mia honoro, duonebria! Kio estas tiu ĉe la portaloo, kuzo?

Sir Tobi: Ĝentilhomo.

Olivia: Ĝentilhomo? Kiu ĝentilhomo?

Sir Tobi: Ja ĝentilhomo —hik! —peston al tiuj peklitaj haringoj! Kiel vi, pajaco!

Pajaco: Bona Sir Tobi!

Olivia: Kuzo, kuzo, kiel do estas, ke vi jam venis en tian koruptiĝon?

Sir Tobi: Voluptiĝon? Mi defias voluptiĝon... Ĉe la portaloo estas iu.

Olivia: Ja vere, kio li estas?

Sir Tobi: Li estu la diablo, se li volas; al mi estas egale —Mi havu fidon, laŭ mi... Nu, ĉio egale. *(Iras.)*

Olivia: Al kio similas ebrulo, pajaco?

Pajaco: Al droninto, stultulo, kaj frenezulo! Unu trinkaĵo troa stultigas lin, dua frenezigas lin, kaj tria dronigas lin.

Olivia: Iru serĉi la mortenkiston, ke li verdiktu pri mia kuzo; ĉar li troviĝas en la tria drinkogrado —li dronis —iru prizorgi lin.

Pajaco: Ĝis nun li nur frenezas, mia damo, kaj la malsagulo prizorgos la frenezulon. *(Iras.)*

(Revenas MALVOLJO.)

Malvoljo: Sinjorino, tiu junulo furas, ke li alparolos vin. Mi diris, ke vi malsanas —li diras, ke li scias tion, kaj tial li venas alparoli vin. Mi diris, ke vi dormas —ſajnas, ke ankaŭ tion li antauſcias, kaj tial venas alparoli vin. Kion oni dinu al li, sinjorino? Li estas preta kontraŭ ĉia rifuzo.

Olivia: Diu al li... li nepre ne alparolos min.

Malvolio: Tion oni diris – kaj li diras, ke li staros antau via pordo kiel ŝerifa fosto, kaj apogos sin al benko, ĝis li tamen alparolos vin.

Olivia: Kia homo li estas?

Malvolio: Nu, homeca.

Olivia: Kia speco de homo?

Malvolio: Tre malgentila speco – li volas vin alparoli, ĉu vi volas au ne volas.

Olivia: De kia aspekto, kaj kiomaĝa, li estas?

Malvolio: Ankoraŭ ne viraĝa, jam ne knabaĝa – kiel gušo malmatura, au pomido tuj pomigonta; li staras inter la tajdoj, inter knabo kaj viro. Li estas belaspekta, kaj li parolas tre impertinente – oni supozus, ke la patrinan laktton li apenaŭ jus forlasis.

Olivia: Li alproksimiĝu. Voku mian servistinon.

Malvolio: Servistino, mia damo vokas. (*Iras.*)

(Revenas MARIA.)

Olivia: Donu vualon – kovru miajn vangojn; senditon de Orsino ni reaŭdu.

(Venas VIOLA.)

Viola: La honorinda dommastrino, kiu ŝi estas?

Olivia: Parolu al mi, mi respondos por ŝi – vi volas?

Viola: Plej disradia, eskvizita kaj senegala belulino...

(Al Maria) Mi petas vin, diu, ĉu tiu estas la mastrino de la domo, ĉar ŝin mi neniam vidis. Tre malvolonte mi forjetus mian parolon – ĉar ne nur ĝi estas tre trafe verkita, mi ankaŭ tre penis por parkeri ĝin. Belulinoj, ne moku min; min suferigas eĉ la malplej kruda traktado.

Olivia: De kie vi venis, sinjoro?

Viola: Malmulton mi povas diri krom tio, kion mi lemis, kaj tiu demando estas ekster mia rolo. Bona mildulino, konfirmu al mi, ke vi estas la mastrino de la domo, por ke mi daŭrigu mian paroladon.

Olivia: Ĉu vi estas histriono?

- Viola:* Ne, el profunda koro! – kaj tamen (mi juras je la dentoj de l' malico) mi ne estas tio, kion mi rolas. Ĉu vi estas la mastrino de la domo?
- Olivia:* Se mi ne tro arogas, mi estas.
- Viola:* Tre certe, se vi estas ŝi, vi ja tro arogas – ĉar tion, kion vi disponas, vi ne rajtas rezervi. Sed tio ĉi estas ekster mia mandato – mi daŭrigos mian paroladon vin laŭdantan, kaj poste montros al vi la kernon de mia mesaĝo.
- Olivia:* Venu al la ĉefajo – mi permesas ellasi la laŭdadon.
- Viola:* Ve, mi multe penis por parkeri ĝin, kaj ĝi estas poezia.
- Olivia:* Des pli probable ĝi estas afekta; nu vi povas ĝin deklami. Mi aŭdis, ke vi estis impertinenta ĉe mia portalو, kaj permesis, ke vi alproksimiĝu, pli por primiri vin ol por vin aŭskulti. Se vi ne estas freneza, foriru – se vi estas racia, estu kurta – la luno ne tiel min efikas, ke mi partoprenus tian frivolan dialogon.
- Maria:* Volu ekveli, sinjoro, jen via vojo.
- Viola:* Ne, bona maristo, mi rodos ĉi tie iom pli longe. Bonvolu trankviligi vian giganton, dolĉa damo.
- Olivia:* Rakontu vian volon.
- Viola:* Mi estas sendito.
- Olivia:* Certe vi havas ion teruran por komuniki, se la enkonduko estas tiel singarda!
- Viola:* Nur vian orelon ĝi koncernas – mi alportas nek militanoncon nek tributpostulon; mi tenas en la mano olivujon – la enhavo de miaj vortoj estas paco tute.
- Olivia:* Tamen vi komencis malgentile. Kio vi estas? Kion vi deziras?
- Viola:* La malgentilecon ĉe mi aperintan mi kopiis de mia akcepto. Kio mi estas, kaj kion mi deziras, sekretas kiel virgeco – por oreloj viaj dieco; por aliiies, profaneco.
- Olivia:* (Al MARIA kaj la ceteraj) Lasu nin solaj; ni aŭdos ĉi diecon.
(Iras MARIA kaj la ceteraj.)
Nun, sinjoro, kio estas via teksto?
- Viola:* Plej dolĉa damo...
- Olivia:* Doktrino konsola, kaj multe diskutinda. Kie troviĝas via teksto?
- Viola:* En la brusto de Orsino.

- Olivia:* En lia brusto? En kiu ĉapitro de lia brusto?
- Viola:* Por respondi laŭ la metodo: en la unua de lia koro.
- Olivia:* Ho, mi ĝin legis — ĝi estas herezafo! Ĉu vi ne havas pli por diri?
- Viola:* Bona sinjorino, permesu, ke mi rigardu vian vizagón.
- Olivia:* Ĉu via mastro komisiis vin traktadi kun mia vizago? Vi jam forlasis vian tekston — sed ni levos la kurtenon, kaj montros al vi la bildon. Rigardu, sinjoro; tia mi estis jus (*sensualigas*) ... Ĉu ne bone farite?
- Viola:* Bonege farite, se Dio faris ĉion.
- Olivia:* Ĝi estas natura, sinjoro; ĝi toleros venton kaj veteron.
- Viola:*
- Jen belo rava, kies ruĝon-blankon
Genio dolĉa de l' Naturo pentris —
Damo, vi estas ino plej kruela,
Se vi kondukos al la tomb' ĉi belojn,
Kopion ne lasante.
- Olivia:* Ho, sinjoro, tiom durkora mi ne estos — mi eldonos diversajn listojn pri mia belo. Ĝi estos detaligita, kaj ĉiu ero kaj ilo havos etikedon laŭ inventaro: kiel, punkto, du lipoj sufice ruĝaj; punkto, du grizaj okuloj, kun palpebroj; punkto, unu kolo, unu mentono, kaj tiel plu. Ĉu vi estis sendita por taksim?
- Viola:*
- Mi vidas klare vin; vi tro fieras —
Sed, eĉ se diablin', vi estas bela.
Vin amas mia mastro — tian amon
Apenaŭ vi kompensus, se vi estus
Reĝin' de belo!
- Olivia:* Kiel li min amas?
- Viola:*
- Per adorado, per abundaj larmoj,
Per tondraj amoĝemoj, fajrsuspiroj.
- Olivia:*
- La mastro scias, ke mi lin ne amas;
Mi lin supozas virta, scias nobla,
Tre riĉa; frēše kaj senpeke junia;
Bonfama, klera, brava kaj ĝentila,
Kaj, laŭ staturo kaj natura formo,
Gracia. Sed mi lin ne povas ami —
Li devis antaŭlonge tion kredi.

Viola: Se mi vin amus kun la mastra ardo,
Tiaj suferoj, tia viv' mortiga,
Rifuzon vian trovus mi sensenca;
Mi ne komprenus.

Olivia: Kion farus vi?

Viola: Mi farus porde budon el salikoj,
Kaj vokus domen al animo mia;
Pri l' amo neglektata verkus kantojn
Kaj kantus laûte ilin eĉ noktmeze –
Al l' ehaj montoj krius vian nomon,
Kaj igus la babilon de l' aero
Kriegi: "Olivia!". Ne ripozus
Vi inter la aero kaj la tero,
Ĝis vi kompatus min.

Olivia: Vi povus multon fari. Via rango?

Viola: Super la sorto, sed bonstata – estas
Mi ĝentilhomo.

Olivia: Iru vian mastron –
Mi lin ne amas – li ne sendu plu,
Krom se vi (eble) venos al mi ree,
Sciigi, kion diris li. Adiaŭ –
Mi dankas vin – elspezu tion ĉi.

Viola: Mi ne pagendas; tenu vian burson;
Ne min kompenso mankas, sed la mastron.
Kiun vi amos, ties kor' ŝtoniĝu,
Kaj, kiel de la mastro, ardo via
Mokiĝu. Bela durulin', adiaŭ.

(Iras.)

Olivia: "Via rango?"
"Super la sorto, sed bonstata – estas
Mi ĝentilhomo." Mi volonte kredas;
La lang', vizago, membroj, agoj, viglo,
Kvinope vin blazonas – halt' – pli laûte!
Se l' mastro estus la servanto. Nu?
Ĉu l' pesto nin infektas tiel tuje?
Min ŝajnas, ke l' perfekton de l' junulo
Mi sentas nevideble kaj subtile
Enrampi al mi tra l' okul'. Nu, lasu.
Venu, Malvoljo!

(Revenas MALVOLJO.)

Malvoljo:

Jen, je via servo.

Olivia:

Postkuru tiun kuspan kurieron,
La dukserviston – lasis li ĉi ringon,
Ĉu volis mi aŭ ne – mi ĝin rifuzas.
Diru, ke li la mastron ne misgvudu
Per falso de l' esper'; li min ne havos.
Se la junul' ĉi tien venos morgaŭ,
Mi donos la klarigon. Do, rapidu!

Malvoljo:

Damo, mi faros. (Foriras.)

Olivia:

Senpense mi ekagas, kaj ne ŝatas,
Ke eble al la mens'l' okul' tro flatas –
Fato, vin montru; ni ne regas nin;
Kio okazos, estu laŭ destin'!

(Foriras.)

AKTO II

SCENO 1: La marbordo.

Venas ANTONO kaj SEBASTIANO.

Antono: Ĉu vi ne restos plu? Nek volas, ke mi iru kun vi?

Sebastiano: Je via pacienco, ne – miaj steloj malhele superombra min; la malico de mia sorto eble infektus la vian; tial mi petos vian permeson foriri, por ke mi elportu sola miajn malfeliĉojn. Ŝarĝi vin per kelkaj el ili mise rekompencus vian amon.

Antono: Almenaŭ diru al mi, kien vi vojaĝos.

Sebastiano: Ne, vere, sinjoro – mia celo estas nura vag-irado. Ĉar mi timarkas en vi tian delikatecon, ke vi ne postulos de mi tion, kion mi volas kaŝi – sekve mi tlevas, pro ĝentileco, rivelis min. Pri mi do sciu, Antono, ke mia nomo estas Sebastiano (mi ja nomis min "Rodrigo") – mia patro estis tiu Sebastiano el Mesalino, pri kiu vi certe aŭdis. Li postlasis min kaj fratinon, naskiĝintajn en la sama horo – se plaĉus al la ĉielo, tiel ni ankaŭ estus mortintaj! Sed vi, sinjoro, malhelpis tion, ĉar unu horon antaŭ ol vi forprenis min el la marošaŭmo, dronis mia fraterno.

Antono: Ve, ho ve!

Sebastiano: Fraŭlino, kiun, sinjoro, kvankam ŝi tre similis min, multaj tamen opiniis bela – sed kvankam mi ja ne povis kun tia sama miro-admirelio tion kredi, mi tamen kuraĝas deklari tiom pri ŝi, ke ŝi havis animon, kiun eĉ envio ne povus ne konfesi bela. Ŝi jam dronis, sinjoro, en sala akvo, kvankam ŝajnas, ke mi redronigas memore ŝin en plia.

Antono: Pardonu al mi, sinjoro, la malbonan traktadon.

Sebastiano: Ho bona Antono, pardonu al mi la ĝenon!

Antono: Se vi ne volas sufoki min pro mia amo, permesu, ke mi estu via servanto.

Sebastiano: Se vi ne volas malfari tion, kion vi jam faris, nome mortigi tiun, kiun vi savis, ne petu tion. Adiaŭ tuj; mia brusto estas plena de simpatio, kaj mi tiel proksimas al la moroj de mia patrino, ke ĉe la plej eta kaŭzo plua miaj okuloj priklaĉos min. Mi iras al la kortego de la Duko Orsino – adiaŭ.

(Iras.)

Antono: Iru kun vi la dia bonkoreco –
 Tre multajn malamikojn ĉe Orsino
 Mi havas, aŭ mi baldaŭ vin revidus...
 Sed venu kio ajn, mi vin admiras;
 Danĝero ŝajnos sport': mi tamen iras.

(Iras.)

*SCENO 2: En strato.**Venas VIOLA kaj MALVOLJO dise.**Malvoljo:* Ĉu vi ne estis jus ĉe la Grafino Olivia?*Viola:* Jus, sinjoro; kaj modere paſante mi depost tiام alvenis nur ĝis ĉi tie.*Malvoljo:* Si redonas ĉi ringon al vi, sinjoro – vi ja povis ŝpari al mi ĝenon, forprenante ĝin mem. Si aldonas krome: firme sciigu al via mastro, ke ŝi ne akceptos lin. Kaj ankoraŭ, ke vi neniam plu kuraĝu veni pri liaj aferoj, krom se vi volas raporti, ke via mastro reprenis tion ĉi – tiel ricevu ĝin.*(Li jetas la ringon antaŭ la piedojn de Viola.)**Viola:* Si akceptis de mi la ringon. Mi ne reprenos ĝin.*Malvoljo:* Ta! sinjoro, vi kolerete jetis ĝin al ŝi – kaj laŭ ŝia volo, tiel ĝi estu redonita. Se valoras klinigi por ĝi, jen ĝi kuſas antaŭ viaj okuloj – se ne, ĝi apartenu al la trovonto. *(Iras.)*

Viola: Mi ringon ne postlasis – kion celas
 Ĉi damo? Dio donu, ke ne sorĉis
 Mia ekstero ŝin! Si min rigardis
 Tiom, ke ŝajne trompis ŝian langon
 L'okuloj, ĉar parolis ŝi distrite.
 Si ja min amas; ŝia ruza ardo...
 Invitas min per ĉi sendito kruda...
 La mastra ringo? Li ĝin ja ne sendis...
 Temas pri mi; se jes – kaj ja tielas –
 La povrulin' prefere amu songon!
 Alvestiĝo, vi montriĝas misa,
 Kaj per vi multon faras la fiulo.
 Facile do trompuloj belaspektaj
 Sin stampas sur vitinaj koroj vaksaj!
 Ve, ni ne kulpas – kulpas la malfarto:
 En tia formo kreis nin la sorte!

Kaj skevos jam? Ŝin amas mia mastro,
 Kaj mi – mizera monstro! – amas lin;
 Kaj ŝi, erare, ŝajnas min adori –
 Kio fariĝos jam? En rol' de viro
 Mi vane strebas por la am' de l' mastro;
 En rol' virina (ve, ho ve!) mi tiras
 De Olivia ĝemojn vane ardajn!
 Ho tempo, nur vi solvos malimplike;
 Por mi, malnodi estas tro komplike.

(Iras.)

SCENO 3: Ĉambro en la domo, de Olivia

Venas *SIR TOBI kaj SIR ANDREO*.

Sir Tobi: Venu, Sir Andreo! Vigili post noktomezo signifas esti frue surpiede, kaj *Diluculo surgere*... vi scias.

Sir Andreo: Ne, je kredo, mi ne scias – sed mi scias, ke vigili malfruhore estas ellitadi malfruhore.

Sir Tobi: Falsa konkludo! Mi ĝin malamas kvazaŭ malplenan krucon. Vigili post la noktomezo, kaj tiam enlitiĝi, estas frue – sekve enlitiĝi post la noktomezo estas enlitiĝi frue. Ĉu ne, ke nia vivo konsistas el la kvar elementoj?

Sir Andreo: Je kredo, oni diras tion, sed ŝajnas al mi, ke ĝi konsistas pli ĝuste el manĝado kaj trinkado.

Sir Tobi: Vi estas klerulo; ni do manĝu kaj trinku. Maria, ho! Du litrojn da vino!

(Venas *PAJACO*.)

Sir Andreo: Jen la pajaco, je kredo.

Pajaco: Kiel vi, koruloj! Ĉu vi neniam vidis la bildon "Ni tri"?

Sir Tobi: Bonvenon, azeno; nun ni kantu partiture.

Sir Andreo: Vere, la pajaco posedas bonegan voĉon. Pli ol kvardek ŝilingojn mi volus posedii tian kuron, kaj tian kantospiron, kiajn la pajaco havas. Efektive, vi tre gaje spritis hierau vespere, kiam vi parolis pri Pigrogromito, pri la Vapianoj pasantaj la ekvatoron de Kvebo – estis tre bone, je kredo. Mi sendis al vi sespencon por via amatino – ĉu vi ricevis ĝin?

Pajaco: Mi mem enpoŝigis vian donaceton dum Malvoljo vane min sputis; mia damo estas ja delikata, kaj la Marmidono ne estas ia vulgara trinkejo.

Sir Andreo: Bonege! Jen plej sprita pajacado, finfine. Nun kantu!

Sir Tobi: Ek al; jen sespenco por vi. Kantu por ni.

Sir Andreo: Jen seso ankau de mi – se unu kavaliro donas –

Pajaco: Ĉu vi volas amkanton, aŭ kanton pri bonvivado?

Sir Tobi: Amkanton, amkanton!

Sir Andreo: Jes, jes. Al mi ne plaĉas vivi bona.

Pajaco: (kantas) Ho kara, kien vi promenas?
Ho aŭdu, la amanto venas,
Kiu kantas kun modul'.
Ne plu vagu, dolĉulino –
Am' troviĝas ĉe vojfino,
Scias filo de saĝul'.

Sir Andreo: Bonege bone, je kredo!

Sir Tobi: Bone, bone!

Pajaco: (kantas) Kio, amo? Ne futuro;
Ridu nun pro l' nunplezuro –
Venontec' nur eble laŭros.
Malsekundas spito bara,
Do min kisu, dudekjara,
Juno ne tre longe daŭros.

Sir Andreo: Tre dolĉa voĉo, kiel mi estas lojala kavaliro.

Sir Tobi: Infekta spiro.

Sir Andreo: Tre dolĉa, kaj infekta, je kredo.

Sir Tobi: Se oni aŭdus tra la nazo, ĝi estus melodie infekta. Sed ĉu ni dancigu la volbon, efektive? Ĉu ni veku la noktuon per partituro, ĉu ni tiru tri animojn el unu teksisto? Ĉu ni faru tion?

Sir Andreo: Se vi amas min, ni faru tion – kanto estas mia ŝatata predo.

Pajaco: Sankta Maria, sinjoro, vi do estas predi-kanto.

Sir Andreo: Efektive. Nia kanto estu, "Ĉit! aĉul!".

Pajaco: "Ĉit! aĉul", silentu", kavaliro? Mi estos devigata nomi vin aĉulo, kavaliro.

Sir Andreo: Ne por la unua fojo mi devigas iun nomi min "aĉulo". Komencu, pajaco – ĝi komenciĝas, "Ĉit! aĉul!".

Pajaco: Mi neniam komencos, se vi diros al mi "Ĉit!"

Sir Andreo: Bone, je kredo. Nu, komencu. (*Ili kantas.*)
(*Venas MARIA.*)

Maria: Kian miaŭadon vi faras ĉi tie? Ke mia sinjorino jam alvokis sian intendanton Malvoljon kaj ordonis, ke li elpelu vin, mi estas certa.

Sir Tobi: La damo estas fripono, ni estas ruzuloj, Malvoljo estas kanajo, kaj (*kantas*) "Gaja triopo ni". Ĉu mi ne estas parenco? Ĉu mi ne dividas ŝian devenon? Galimatio! Damo, (*kantas*) "En Babilono loĝis vir', damo, damo!"

Pajaco: Diablo prenu, la kavaliro sprite pajacas!

Sir Andreo: Jes, li pajacas bone se li emas, kaj ankaŭ mi – li faras ĝin pli elegante, sed mi faras ĝin pli nature.

Sir Tobi: (*kantas*) "Je dekdua tag' decembra" –

Maria: Pro dio, silentu!

(*Venas MALVOLJO.*)

Malvoljo: Sinjoroj, ĉu vi frenezas? Aŭ kio? Ĉu mankas al vi kompreno, ĝentileco aŭ deco, ke vi bruas kiel ciganoj je tioma horo nokte? Ĉu vi faras taverno la domon de mia damo, ke vi elkriĉas viajn ŝuistajn kantojn sen mallauĝigo aŭ hezitado de la voĉo? Ĉu mankas al vi takto pri la loko kaj la horo?

Sir Tobi: En niaj kantoj, sinjoro, ni sekvis la takton. Fermu la faŭkon!

Malvoljo: Sir Tobi, mi devas patoli rekte. Mia damo ordonis informi vin, ke, kvankam ŝi loĝigas vin kiel parencon, ŝi neniel parencas al via malordo. Se vi povas disigi vin de la friponaĵoj, vi estas bonvena en la domo; se ne, kaj vi volus foriri de ŝi, ŝi tre volonte adiaŭus vin.

Sir Tobi: (*kantas*) "Adiaŭ, devas iri mi, amiko."

Maria: Ne, bona Sir Tobi!

Pajaco: (*kantas*) "Vidiĝas en 1' okuloj mortindiko."

Malvoljo: Ĉu vere tiel?

Sir Tobi: (*kantas*) "Min mort' ne akaparas."

Pajaco: (*kantas*) "Sir Tobi, vi eraras."

- Malvolio:* Tio ĉi estas multe je via kredito!
- Sir Tobi:* (kantas) "Ĉu mi lin forpelu?"
- Pajaco:* (kantas) "Tion ĉu vi celu?"
- Sir Tobi:* (kantas) "Ĉu mi lin forpelu bruske?"
- Pajaco:* (kantas) "Ho, ne, ne, ne, ne, tro riske."
- Sir Tobi:* Mistakte, sinjoro! Vi mensugas! Ĉu vi estas io alia ol intendanto? Ĉu vi supozas, ke, ĉar vi estas virtema, ne plu estos kukoj kaj elo?
- Pajaco:* Jes, je Sankta Anna, kaj zingibro estos pika en la bušo ankaŭ!
- Sir Andreo:* Vi pravas. Iru, sinjoro; frotu vian ĉenon pura. Du litrojn da vino, Maria?
- Malvolio:* Sinjorino Maria, se vi taksus la favoron de mia damo iel ajn krom malestime, vi ne ebligus tiun ĉi malordon; pri tio ĉi ŝi ekscios, miafare! (Iras.)
- Maria:* Svingu la orelojn!
- Sir Andreo:* Estus tiel trafe, kiel trinki malsata, provoki lin al dualo, kaj poste rompi la promeson, kaj ridindigi lin.
- Sir Tobi:* Faru tion, kavaliro; mi skribos por vi defion – aŭ mi sciigos buše al li vian indigniĝon.
- Maria:* Dolĉa Sir Tobi, trankviliĝu hodiaŭ nokte. De kiam la junulo de la Duko hodiaŭ vizitis mian damon, ŝi estas multe malkvieta. Kiom koncernas Sinjoron Malvolio, lasu lin al mia prizorgo. Se mi ne trompos ridindige lin kaj faros lin publika ridobjekto, vi rajtos konkludi, ke mi malhavas sufice da cerbo por kuŝi rekta en mia lito – mi scias, ke mi povos.
- Sir Tobi:* Sciigu nin, sciigu nin! Diru al ni ion pri li.
- Maria:* Sankta Maria, sinjoro, foje li estas speco de puritano.
- Sir Andreo:* Ho, se mi supozus tion, mi batus lin kvazaŭ hundon!
- Sir Tobi:* Kio? Ĉar li estas puritano? Vian bonegan motivon, kara kavaliro?
- Sir Andreo:* Motivon bonegan mi ne havas, tamen mi havas sufice bonan motivon.
- Maria:* Neniel li estas puritano, aŭ io ajn, konstante, krom hipokritulo, afektulo, kiu parkeras altajn parolojn kaj deklamas ilin po ĉapitroj. Li estas plej konvinkita pri sia valorego – tiel

plen̄stopita (laŭ lia supozo) je eminentaĵoj, ke estas fundamento de lia kredo, ke kiu lin rigardas, lin amas – kaj super tiu lia malforto, mia venĝo sukcese laboros.

Sir Tobi: Kion vi faros?

Maria: Mi faligos sur lian vojon iujn malklarajn amleterojn, en kiuj li trovos sin, per la koloro de la barbo, la formo de la kruro, la pašmaniero, l' esprimo de l' okulo, frunto kaj aspekto, plej konvinke priskribata. Mi povas skribi tre simile al mia damo, via nevino; pri afero forgesita ni apenaŭ scias distingi niajn manskribojn.

Sir Tobi: Bonege! Mi flaras artifikon.

Sir Andreo: Gi troviĝas ankaŭ en mia nazo.

Sir Tobi: Li supozas, laŭ la letero, kiujn vi faligos, ke ili venas de mia nevino, kaj ke ŝi amas lin.

Maria: Mia intenco ja estas tiakolora ĉevalo.

Sir Andreo: Kaj via ĉevalo faros lin azeno.

Maria: Aa... sen okaza dubo.

Sir Andreo: Ho, estos admirinde!

Maria: Reĝa sporto, mi garantias – mi scias, ke mia medikamento efikos sur lin; mi kaſos vin du, kaj la pajaco estu la tria, tie, kie li trovos la leteron – observu, kiel li interpretos ĝin.
Ci-nokte enlitiĝu, kaj songu pri la sekvojo. Giſ la! (Iras.)

Sir Tobi: Bonan nokton, Pentesilea.

Sir Andreo: Je mio, ŝi estas brava injo.

Sir Tobi: Ŝi estas biglo, purrasa, kaj ŝi min adoras – nu, por kio, ja?

Sir Andreo: Ankaŭ mi estis foje adorata.

Sir Tobi: Ni enlitiĝu, kavaliro. Necesas, ke vi sendigu al vi pli da mono.

Sir Andreo: Se mi ne sukcesos allogi vian nevinon, mi estos vaste malgajninta.

Sir Tobi: Sendigu al vi pli da mono, kavaliro; se vi ne akiros ŝin fine, nomu min "fuſ".

Sir Andreo: Kredu min, mi faros tion, prenu ĝin laŭplaĉe.

Sir Tobi: Venu, venu, mi iros varmigi iom da vino; estas jam tro malfrue por enlitiĝi. Venu, venu, kavaliro.

(Ili iras.)

SCENO 4: Ĉambro en la palaco de l' Duko.

Venas DUKO, VIOLA, KURIO kaj aliaj.

Duko:

Donu muzikon. Bonan tagon, homoj.
Nu, Cezario, tiu kant' malnova,
Kiun hieraŭ nokte ni aŭskultis:
Ŝajnis, ke ĝi mildigis mian ardon,
Pli ol la artifikaj melodioj
De l' nuna tempo hasta kaj trovigla:
Mi petas, unu strofon.

Kurio:

Tiu ne ĉeestas, moŝto, kiu devus kanti ĝin.

Duko:

Kiu estas tiu?

Kurio:

La pajaco Feste, moŝto; spritulo, kiu la patron de Olivia multe plezurigis. Li estas ie en la domo.

Duko:

Trovu lin, kaj dume ludigu la melodion.

(*Iras KURIO. Aŭdiĝas muziko.*)

Ĉi tien, knabo; se vi amos foje,
Dum la dolora ĝojo' memoru min --
Ĉiuj amantoj estas kiel mi,
Kun emocioj nerve malstabilaj
Krom pri l' konstanta bildo de l' amata.
Kiel ĉi melodio al vi plaĉas?

Viola:

Gi vejas eftion ĉe la trono mem
De l' amo.

Duko:

Majstre vi parolas; kvankam
Vi estas juna, certe jam l' okuloj
Ampetis arde je vizaĝ' amata:
Ne vere, knabo?

Viola:

Iom, mi vin petas.

Duko:

Kia virino?

Viola:

Si similas vin.

Duko:

Do ne valoras. Kiom aĝa, nome?

Viola:

Samaĝa kiel vi, sinjoro.

Duko:

Ĉielo! tro maljuna: la virino
Nuptu kun pliaĝulo; si alkreskas,
En l' edza koro pezas ĉiam same --
Car, knabo, malgraŭ nia memlaŭdado,

Ni amas malpli firme kaj konstante,
 Pli kapriceme, baldaŭ kadukiĝe,
 Ol la virinoj.

Viola: Konsentite, moŝto.

Duko: Do amu vi pli junan ol vi mem,
 Aŭ via am' ne tenos sin streĉita;
 Virino estas kiel rozoflor' –
 Post malfermiĝo, tuj ŝi velkas for.

Viola: Ja vere; kia malfeliĉa sorto:
 Perfektiĝinte, velki tuj en morto.

(Revenas KURIO, kaj PAJACO.)

Duko: Homo, la kanton de hieraŭ nokte!
 Aŭskultu, Cezario, ĝi malnovas;
 Kutime en sunlumo la ŝpinistoj,
 Kaj ankaŭ la fraŭlinaj teksistinoj,
 Ĝin kantas – ĝi ja estas simpla vero,
 Kaj traktas pri la am' senartifika,
 Kiel en praepoko.

Pajaco: Ĉu preta, sinjoro?

Duko: Jes; mi petas, kantu.

(Muziko)

Pajaco: (kantas) Morto, alvenu, alvenu,
 Mi kuſu en ĉerko cipresa.
 Spiro, forsvenu, forsvenu,
 Min mortigis knabin' malkaresa –

Pretiĝu blanka tombdrapiro

Nun por mi jam!

Ekzistis pli fidela viro

Neniam.

Ĉerkon nek floro, nek floro

Ornamu en trista deklaro –

Kuſu sen ploro, sen ploro

Amika, la povra ostaro –

Sekreta tombo min entenu

Netroveble,

Por ke amantoj min ne ĝenu

Funebre.

- Duko:* Jen por via peno.
- Pajaco:* Sempene, sinjoro; plezure mi kantas.
- Duko:* Do mi pagos vian plezuron.
- Pajaco:* Vere, sinjoro, plezuron oni devas pagi, pli aŭ malpli frue.
- Duko:* Permesu, ke mi forlasu vin.
- Pajaco:* Gardu vin la dio melankolia, kaj la tajloro faru al vi veston el muara silkajo, ĉar via menso estas opalo mem! Homojoj tiele fiksimajn mi surmarigus, ke ili okupiĝu pri ĉio, kaj celu ĉien, ĉar tiamaniere oni faras el nenio sukcesplenajn vojaĝon.
- Adiaŭ:* (*Foriras.*)

Duko: L' aliaj for.

(*Iras KURIO kaj sekventaro.*)

Denove, Cezario,
Iru al tiu plejkruelulino –
Diru, ke mia am' elstare nobla
Ne taksas alte la terenojn kotajn,
Ke l' posedajojn sortodonacitajn
Estimas mi leĝere kiel sorton:
Mian animon logas la miraklo
Kaj gem' per kiu vestas ŝin naturo.

Viola: Sed se ŝi vin ne povas ami, sinjoro?

Duko: Tion mi ne akceptas.

Viola: Sed vi devas.
Se iu sinjorin' – ĉar povas esti –
Tiom por via am' sopiras, kiom
Por Olivia vi, kaj vi ne povas
Šin ami, ĉu ŝi ne akceptu tion?

Duko: Neniu flankoj de virin' eltenus
Pasionajn batojn, kiajn amo donas
Al mia kor' – neniu kor' virina
Sufiĉe grandas por enteni tiom.
Ilia am' nomiĝas apetito,
Gin naskas ne l' hepato, sed palato,
Kiu travivas saton, troon, nauzon;
Sed mia am' malsatas kiel maro,
Kaj tiom digestivas; ne komparu
La amon de virin' por mi, kun mia
Por Olivia.

Viola:

Nu, mi tamen scias...

Duko:

Kion vi scias?

Viola:

Tro bone, kiom la virin' pasias!

Ili fidelas same kiel ni.

Filin' de mia patro amis viron,

Kiel mi eble, se virin' mi estus,

Amus vin, mošto.

Duko: Sia historio?*Viola:*

Nul, mošto — ŝi la amon prisilentis;

Kaſemo, kiel vermo en burĝono,

La rozan vangon mangis — Ŝi forvelkis,

Kaj, en melankolio verda-flava,

Kiel Pacienc' sur monumento sidis,

Triste rideta. Ĉu ne am' mirinda?

Ni viroj diras, juras pli, sed vere

Proklamas pli ol volas — ĉar ni juras

Gigante, sed en amo etstaturas.

Duko:

Pro amo ĉu fratino via mortis?

Viola:

Ĉiu filinoj estas mi de l' patro,

Kaj ĉiu fratoj — tamen mi ne scias.

Ĉu al la damo iri?

Duko:

Jes, rapidu;

Ĉi gemon donu — diru al la damo:

Ne cedos rifuzite mia amo.

(Ili foriras.)

SCENO 5: *La Ĝardeno de Olivia.*Venas *SIR TOBI*, *SIR ANDREO* kaj *FABIANO*.*Sir Tobi:*

Venu ĉi-voje, Sinjoro Fabiano.

Fabiano:

Mi venos ja — se mi perdos ereton de tiu ĉi ludo, oni mortboligu min en melankolio!

Sir Tobi:

Ĉu ne plaĉus al vi, se la avaran, ruzeman ŝafmordulon trafus ia rimarkinda hontajo?

Fabiano:

Mi jubilus, homo! Vi scias, ke li malfavorigis la damon kontraŭ mi, pri ursturmentado ĉi tie.

Sir Tobi: Por kolerigi lin ni revokos la urskon, kaj ni diboĉe taŭzos kaj ĉifos la bruton, ĉu ne, Sir Andreo?

Sir Andreo: Se ne, ĝi estos plej granda domago.

(Venas MARIA.)

Sir Tobi: Jen venas la friponeto! Kiel vi, mia orulino?

Maria: Iru triope malantaŭ la buksarbuston! Malvoljo promenas laŭ tiu ĉi aleo; li paſas en la sunlumo jam duonhoron, ekzercante pozon kaj geston antaŭ sia ombro — observu lin, se vi amas farson — ĉar mi scias, ke tiu ĉi letero faros lin meditema idioto. Kaſu vin, je nomo de la sprito! Kuſu vi tie — (deſetas leteron) — ĉar jen venas truto, kiun oni devas kapti per tikkado.

(Iras.)

(Venas MALVOLJO.)

Malvoljo: Temas pri fortuno; ĉio dependas de la fortuno. Maria foje sciigis min, ke mi plaĉas al ŝi, kaj ŝin mem mi aŭdis tiom proksimiĝi, ke se ŝi ekamus iun, tiu estus persono de mia aspekto. Cetere, ŝi traktas min pli estime ol iun ajn el ŝia sekvantaro. Kion mi devus pensi tiurilate?

Sir Tobi: Jen pretendema ulaĉo!

Fabiano: Ĉit! Kontemplado bele meleagrigas lin; kiel li pufiĝas sub la starantaj plumoj!

Sir Andreo: Di-lumo, mi povus draſi la ulacon!

Sir Tobi: Nu, ĉit, ĉit!

Malvoljo: Esti la grafo Malvoljo!

Sir Tobi: Aĉulo!

Sir Andreo: Pistolu lin!

Sir Tobi: Ĉit, ĉit!

Malvoljo: Ekzistas precedenco. La damo Streĉi edziniĝis al la gardulo de la vestaro.

Sir Andreo: Fi al li, Izebelo!

Fabiano: Ho ĉit! Nun li profunde enretiĝis — vidu, kiel la fantazio pufigas lin.

Malvoljo: Jam tri monatojn ŝia edzo, mi sidas ceremonie —

Sir Tobi: Donu arbaleston por trafi lian okulon!

- Malvoljo:* Vokante ĉirkaŭ min miajn servistojn, en mia ornamita velura robo – veninte de kanapo, kie mi lasis Olivian dormante –
- Sir Tobi:* Fajro kaj sulfuro!
- Fabiano:* Ho ĉit, ĉit!
- Malvoljo:* Kaj poste senti emon montri mian aŭtoritaton – kaj post trankvila ĉirkaŭrigardo – dirante, ke mi scias mian rangon, kiel ili ankaŭ sciu la propran – alvoki mian parencon Tobi...
- Sir Tobi:* Sagoj kaj kugloj!
- Fabiano:* Ho ĉit, ĉit, ĉit! Trankvile.
- Malvoljo:* Sep el miaj homoj, kun obea eksalto, iras venigi lin – mi brovumas dume, kaj eble streĉas mian poŝhorloĝon, aŭ eventuale ludas je mia...iu juvelo – Tobi alproksimiĝas; riverencas antaŭ mi –
- Sir Tobi:* Ĉu vivu plu ĉi ulo?
- Fabiano:* Eĉ se oni torturas nin malsilent, tamen ĉit!
- Malvoljo:* Mi etendas al li mian manon, tiele, subpremante mian varman rideton per aŭstera aŭtoritata rigardo –
- Sir Tobi:* Kaj ĉu Tobi tiam ne batas vin en la bušon?
- Malvoljo:* Dirante, "Parenco Tobi, mia sorto, kiu donis al mi vian nevinon, donas ankaŭ la privilegion alparoli vin –"
- Sir Tobi:* Kio? Kio?
- Malvoljo:* "Vi devas ĉesigi vian ebriadon."
- Sir Tobi:* For, favulo!
- Fabiano:* Paciencon, aŭ ni ŝiras la tendenojn de nia komploto!
- Malvoljo:* "Cetere, vi disipas la trezoron de via tempo kun stulta kavaliro..."
- Sir Andreo:* Temas pri mi, mi garantias.
- Malvoljo:* "Iu Sir Andreo –"
- Sir Andreo:* Mi sciis, ke temas pri mi, ĉar multaj nomas min stulta.
- Malvoljo:* (*vidas la eteron*) Kian aferon ni havas ĉi tie?
- Fabiano:* Jam la skalopo proksimiĝas al la kaptilo.
- Sir Tobi:* Ho ĉit, kaj la spirito de kaprico sugestiū al li, ke li legu laŭte!

Malvolio: (levas la leteron) Je mia vivo, jen la manskribo de mia sinjorino! Tiel ŝi skribas F, kaj U, kaj Ŝ, kaj tiel ŝi faras grandan P. Ĝi estas, tute sendube, ŝia skribo.

Sir Andreo: F, U, Ŝ – nu, kial?

Malvolio: *Al la nekonata amato, ĉi tion, kun miaj bondeziroj – ŝiaj frazoj mem!* Mi petas, sigelvakso. Mola, kaj la stampo de ŝia Lukrecia, per kiu ŝi kutime sigelas – ja de mia sinjorino! Al kiu ĝi celas?

Fabiano: Ĉi tio kaptas lin, inkluzive la hepaton!

Malvolio: (legas) *Amato estas*

Sed kiu?

Voĉ' ne atestas:

Nul homo sciu.

“Nul homo sciu.” Kio sekvas? La skando ŝangigas!

“Nul homo sciu”... Se temas pri vi, Malvolio?

Sir Tobi: Pendumu vin, melo!

Malvolio: (legas) *Mi regas, kie mi adoras,*

Sed silentado, tranĉilege,

Sensange mian koron boras;

M, O, A, J, min estras rege.

Fabiano: Jen magra rebuso!

Sir Tobi: Lertega injo, laŭ mi.

Malvolio: “M, O, A, J, min estras rege.” Tamen, unue, mi pensu, mi pensu, mi pensu.

Fabiano: Kian venenan pladon ŝi kuiris por li!

Sir Tobi: Kaj kiel avide la falko haltas ĉe ĝi!

Malvolio: “Mi regas, kie mi adoras.” Nu, ŝi regas min – mi servas ŝin; ŝi estas mia sinjorino. Ha! tio evidentas al ĉiu nomala intelekto. En tio ne estas ia malhelpo; kaj la fino – kion signifas tiu aboca pozicio, se mi trovus en ĝi ion al mi tilatan? Momenton... M, O, A, J....

Sir Tobi: O, a-mo, li trovu tion! Nun li perdis la spuron.

Fabiano: La dogaĉo bojos pro ĝi denove, eĉ se ĝi estas tiel fortakiel vulpodoro.

Malvolio: M... Malvolio... M – ha, per tio komenciĝas mia nomo!

Fabiano: Ĉu mi ne diris, ke li solvos ĝin? La hundaĉo estas lerta retrovanto.

Malvoljo: M – sed mankas konsekvenco en la sekvaĵo, kiu ne toleras la provadon – A devus sekvi, sed sekvas O.

Fabiano: Kaj finiĝos per O, espereble.

Sir Tobi: Jes, aŭ mi draſos lin ĝis li krios "O"!

Malvoljo: Kaj en la fin', J.

Fabiano: Jes, kaj bela injo aranĝis al vi trompan fortunon.

Malvoljo: M, O, A, J . . . la simileco ne estas kiel antaŭe – kaj tamen, per iom da peno oni povas konformigi ĝin al mi, ĉar ĉiu el la literoj troviĝas en mia nomo. Momenton, tuj sekvas prozo.
(Legas.)

Se tio ĉi venos en vian manon, pripensu. Laŭsorte mi superas vin, sed ne timu altecon: iuj naskiĝas altaj, iuj fariĝas altaj, kaj al iuj alteco estas trudata. Viaj Fatoj malfermas siajn manojn; via sango kaj via spirito embraku ilin; kaj por kutimiĝi vin al tio, kio vi probable fariĝos, forfjetu vian eluzitan haŭton kaj aspekto nova. Estu kontraŭeca al parenco, malafabla al servistoj: via ŝango pronomu politikajn opiniojn; kaj kultivu unikecon. Tiel konsilas vin tiu, kiu sopiras vin. Memoru, kiu aprobis viajn flavajn ŝtrumpojn, kaj volis vidi vin kun krucgarteroj – mi diras, memoru: ek al, vi gajnos, se vi tion deziras. Se ne, mi vidu vin ankoraŭ intendanton, kunulo de servistoj, kaj ne inda tuŝi la fingrojn de Fortuno. Adiaŭ; ŝi, kiu volus interŝanĝi kun vi la situojn,

LA FELIĈA-MALĜOJA.

Taglumo kaj pejzaĝo ne pli rivelas! Tio ĉi estas senkaša; mi ja fieros, mi legos aŭtorojn profundajn, mi kontraŭstaros al Sir Tobi, mi forlavos vulgarajn amikojn, mi estos precize tia homo. Mi jam ne trompas min, lasante, ke la fantazio min erarigu; ĉar ĉiu rezonado konkludigas jene, ke mia sinjorino amas min. Lastatempe ŝi aprobis ja miajn flavajn ŝtrumpojn, ŝi laŭdis mian kruron, ĉar mi portis krucgarterojn, kaj per tio ĉi ŝi montras sin antau mia amo, kaj per speco de ordone pelas min al ĉi kutimoj, kiuj plaĉas al ŝi. Mi dankas miajn stelojn, mi estas feliĉa! Mi estos malvarma, fiera, en flavaj ŝtrumpoj kun krucgarteroj, tiel rapide kiel mi povas ilin surmeti, Jovo kaj miaj steloj estu laŭdataj! Jen ankoraŭ postskribo: (legas)

Neeble, ke vi ne scias, kiu mi estas. Se vi akceptas mian amon, tio montriĝu per viaj ridetoj; via rideto multe beligas vin. Tial en mia ĉeesto daure ridetu, kara, ho mia dolĉa, mi petas. Jovo, mi dankas vin; mi ja ridetos, mi faros ĉion, kion vi volas. (Iras.)

Fabiano: Mi ne fordonos mian porcion de tiu ĉi ludo kontraŭ stipendio de pluraj pundmiloj, pagota de la persa reĝo.

Sir Tobi: Por tiu ĉi truko mi povus edzinigi la injon —

Sir Andreo: Ankaŭ mi povus.

Sir Tobi: Kaj peti neniu doton krom simila spritaĵo.

(Revenas MARIA.)

Sir Andreo: Tiel ankaŭ mi.

Fabiano: Jen venas mia nobla folulkaptanto!

Sir Tobi: Ĉu vi volas meti vian piedon sur mian nukon?

Sir Andreo: Aŭ sur mian, eble?

Sir Tobi: Ĉu mi vetu per kuboje mia libereco kaj iĝu via servutulo?

Sir Andreo: Je kredo, aŭ eble mi?

Sir Tobi: Efektive, vi tiel songis lin, ke vekiĝinte li freneziĝos.

Maria: Tamen diru vere, ĉu ĝi efikis al li?

Sir Tobi: Kiel brando al akuŝistino!

Maria: Se vi volas rikolti la fruktojn de la ludo, atentu lian unuan alproksimiĝon al la sinjorino — li venos al ŝi en flavaj strumpoj, kaj tio estas koloro, kiun ŝi abomenas, kaj kun krucgarteroj, kiu estas modo de ŝi ege malšatata — kaj li alridetos ŝin, kio nun tiel maltaŭgos al ŝia humoro, ĉar ŝi estas plonginta en melankolion, ke ĝi ne povas ne turni lin en mokobjekton — se vi emas vidi, sekvu min.

Sir Tobi: Ĝis la pordegoj de l' infero, ho plej admirinda sprit-diablino!

Sir Andreo: Ankaŭ mi venos. (Ili iras.)

AKTO III

SCENO 1: La ĝardeno de Olivia.

Venas VIOLA, kaj PAJACO kun tamburo.

- Viola:* Dio gardu vin, amiko, kaj vian muzikon – ĉu vi monakiras per via tamburo?
- Pajaco:* Ne, s'joro, mi monakiras per la preĝejo.
- Viola:* Vi do estas kleriko?
- Pajaco:* Tute ne, s'joro; sed mia domo staras malantaŭ la preĝejo, kaj ĉiutage de la preĝejo mi do-mon-ekiras.
- Viola:* Tiel vi povas diri, ke reĝo kuſas apud almozulo, se almozulo loĝas apude – aŭ ke la eklezio apogas vian tamburon, se via tamburo apogiĝas al la preĝejo.
- Pajaco:* Efektive, s'joro. Vidu ĉi epokon! Por lertulo, frazo estas nenio alia ol ganto kaproleda; kiel rapide la internon oni povas eksterigi!
- Viola:* Tre certe – kiu petolas sprite per vortoj, rapide povas diboci gi ilin.
- Pajaco:* Mi preferus do, ke mia fratino ne havu nomon, s'joro.
- Viola:* Kial homo?
- Pajaco:* Nu, s'joro, ŝia nomo estas vorto, kaj petoli per ĝi eble dibociĝus ŝin. Sed vortoj ja estas veraj bubaĉoj, de kiam misfamigis ilin leĝaj dokumentoj.
- Viola:* La pruvo, homo?
- Pajaco:* Vere, s'joro, mi tion ne kapablas pruvi sen vortoj, kaj vortoj tiel falsiĝis, ke mi ne volas pravigi min per ili.
- Viola:* Certe vi estas gajulo, kaj nenio vin ĝenas.
- Pajaco:* Ne tiel, s'joro: io ja min ĝenas – se paroli sincere, s'joro, vi min ĝenas – se tio signifas, ke nenio min ĝenas, mi estus kontenta se ĝi igus vin nevidebla.
- Viola:* Vi estas la pajaco de 1' Damo Olivia, ĉu ne?
- Pajaco:* Fakte ne, s'joro; la Damo Olivia toleras nenian pajacadon; ŝi ne havos pajacon, s'joro, ĝis ŝi edziniĝos, kaj pajacoj similas al edzoj kiel pilĉardoj al haringoj – la edzo pli grandas. Mi ja ne estas ŝia pajaco, sed nur ŝia vortfjonglisto.

- Viola:* Mi vidis vin lastatempe ĉe la Duko Orsino.
- Pajaco:* Spritado, s'joro, ĉirkauiras la teron kiel la suno; ĝi lumas ĉie. Mi bedaŭras tion, s'joro, se la pajaco ne estus tiel ofte ĉe via mastro, kiel ĉe mia mastrino — ŝajnas al mi, ke mi vidis vian saĝecon tie.
- Viola:* Ha, se min vi pikos, mi ne plu traktos kun vi. Atendu, jen elspezaĵo por vi.
- Pajaco:* Jupitero, kiam venontfoje li ekspedos harojn, jam sendu al vi barbon!
- Viola:* Vere, mi tre sopiras barbon, tamen ne sur mentono mia. Ĉu via mastrino estas hejme?
- Pajaco:* Paro da jena — ĉu ili ne naskus idojn, s'joro?
- Viola:* Jes, se oni tenus ilin kune kaj utiligus ilin.
- Pajaco:* Volonte mi rolus Lordon Pandaro de Frigio, s'joro, por aligi Kresidan al ĉi Trojlo.
- Viola:* Mi vin komprenas, sinjoro; vi lerte almozpetas.
- Pajaco:* Ne tre grava afero, espereble, almozpeti almozulon — Kresida almozulis. Mia mastrino estas hejme, s'joro. Mi klatigos, de kie vi venis; kiu vi estas kaj kio vi estas — pri tio mi ne estas talenta; mi povus diri "kompetenta", sed la vorton oni trouzis. (*Iras Pajaco.*)
- Viola:*
- Ĉi hom' sufice saĝas por pajaci;
Por fari tion, nepras kelka lerto —
Li devas la mokatojn observadi,
Kontroli rangon, tempon kaj humoron —
Kaj, kiel falcko, sekvi ĉiun pluman
Tuj je l' ekvido. Tia tasko estas
Same labora kiel art' saĝula —
Sian folecon saĝe li publikas;
Saĝulo foliĝinta sin ridigas.

(Venas *SIR TOBI* kaj *SIR ANDREO*.)

Sir Tobi: Dio gardu vin, sinjoro.

Viola: Kaj vin, sinjoro.

Sir Andreo: Dieu vous garde, monsieur.

Viola: Et vous aussi: votre serviteur.

Sir Andreo: Espereble vi estas, sinjoro, kaj mi estas la via.

Sir Tobi: Ĉu vi volas alproksimiĝi al la domo? Mia nevino deziras, ke vi eniru, se via komerco celas ĉin.

Viola: Mi navigas al via nevino, sinjoro; mi volas diri, si estas la celo de mia vojaĝo.

Sir Tobi: Gustumu viajn gambojn, sinjoro; ekmovu ilin.

Viola: Min komprenas pli bone miaj gamboj, sinjoro, ol mi komprenas, kion vi celas per via "gustumu viajn gambojn".

Sir Tobi: Mi celas, ke vi marŝu, sinjoro, ke vi eniru.

Viola: Mi respondas per marĝo kaj eniro. Sed oni nin anticipas.

(*Venas OLIVIA kaj MARIA.*)

Plej moŝta, eleganta sinjorino, la ĉielo pluvigu sur vin parfumojn!

Sir Andreo: (al si) Tiu junulo tre galantas. "Pluvigu parfumojn"! Nu!

Viola: Mia afero ne havas vocon, sinjorino, krom por via propra vigla kaj ĝentila orelo.

Sir Andreo: (al si) "Parfumojn", "vigla", kaj "ĝentila" – mi parkeros ĉiujn tri.

Olivia: Oni fermu la ĝardenordon, kaj lasu min al mia aŭdienco.

(*Iras SIR TOBI, SIR ANDREO, kaj MARIA.*)

Donu vian manon, sinjoro.

Viola: Mi vin salutas, damo, plej humile.

Olivia: Kiel vi nomiĝas?

Viola: Via servant' nomiĝas Cezario.

Olivia: Mia servant'? La mondo dekadencas, Se ŝajnhumilo iĝis komplimenta – Dukon Orsino servas vi, junulo.

Viola: Kaj li vin, kaj la lia estas via – Servanto de l' servanto servas vin.

Olivia: Pri li mi eĉ ne pensas – liajn pensojn Mi volus vakaj, ne al mi celantaj!

Viola: Damo, mi venas veki pensojn mildajn En vi pri li.

Olivia: Ho, ĉesu, mi vin petas!
 Ordonis mi, ke vi lin prisilentu;
 Sed se vi volus por alia peti,
 Tion mi pli volonte aŭskultadus
 Ol la muzikon de l' ĉielo.

Viola: Damo —

Olivia: Permesu min, mi petas — mi ja sendis,
 Post via lasta sorĉo ĉi-tea,
 Ringon post vi. Mi tiel mistraktadis
 Min, la serviston, kaj, mi timas, vin —
 Mi tre meritas vian malaprobon,
 Ĉar trudis mi, hontinde ruza, tion,
 Kio ne estis via. Vi ja miris?
 Ĉu ne fostligis vi honoron mian
 Kaj mordis ĝin per senbuŝumaj pensoj
 De l'koro tiraneca? Al iertulo
 Sufiĉas ĉi klarigo; mian koron
 Ne brust', sed tulo, kovras. Do, parolu.

Viola: Mi vin kompatas.

Olivia Amo sekvos tion.

Viola: Eĉ ne per unu pašo — ĉar konatas,
 Ke ofte ni kompatas malamikojn.

Olivia: Nu, ŝajnas do, ke temas rerideti —
 Mond', kiel fieremas malriĉuloj!
 Se esti predo, ja pli bone estus
 Predigi al leono ol al lupo! (*Horloĝo sonoras.*)
 Riproĉas la horloĝ' ĉi tempoperdon —
 Ne timu plu, junul', mi vin ne volas,
 Sed kiam sprit' kaj junio rikoltindos,
 Edzino via serpos bravān viron —
 Jen via voj', uesten.

Viola: Do, uesten!

Feliĉa sorto vin favoru, damo!
 Por mia mastro vi nenion havas?

Olivia: Atendu!
 Bonvolu diri vian penson pri mi?

Viola: Kia vi estas, vi ne pensas vin.

Olivia: Se vere, pensas same mi pri vi.

- Violá:* Nu, prave, — mi ne estas tia mi.
- Olivia:* Se nur vi estus, kian mi deziras!
- Violá:* Ĉu estus mi pli bona ol mi estas?
Mi ĝojus; ĉar vi nun min traktas moke.
- Olivia:* (*al si*) Ho, kiom malestimo belaspektas
Sur lia lip' malſata kaj kolera!
Sin ne pli frue murdokulp' rivelas
Ol am' sekreta — amonokt' taghelas.
- (*al Violá*) Je la printempaj rozoj, Cezario,
Je la virgec', honoro, vero, ĉio,
Mi amas vin, kaj, malgraŭ via spito,
La ardon kaſas nek raci' nek sprito —
Mi petas, ĉio ĉi al vi ne signu,
Ĉar amindumas mi, ke vi rezignu —
Rezonu jene: am' petita bonas,
Sed nepetita am' eĉ pli vin kronas.
- Violá:* Je l' junio kaj la senkulpec' mi juras:
Kor', sin' kaj vero en mi ununuras,
Kaj ĝin virin' ne havas; miavole
Estrinos ĝin neniu, krom mi sole.
Adiaŭ, sinjorin', por intervju'
Pri l' mastraj larmoj, mi ne venos plu.
- Olivia:* Tamen revenu — eble vi sukcesos,
Kaj mia kor' malama amon jesos.

(*Iras AMBAŬ.*)

SCENO 2: Ĉambo en la domo de Olivia.

Venas SIR TOBI, SIR ANDREO kaj FABIANO.

- Sir Andreo:* Ne, je fido, mi jam ne restados plu!
- Sir Tobi:* Vian motivon, kara veneno; donu la motivon.
- Fabiano:* Vi nepre devas doni la motivon, Sir Andreo.
- Sir Andreo:* Sankta Maria, mi vidis vian nevinon pli favori la serviston de
l' Duko, ol ŝi iam favoris min — mi vidis tion, en la horto.
- Sir Tobi:* Ĉu ŝi vidis vin dum, karuĉjo? Sciigu tion.
- Sir Andreo:* Tiel klare kiel mi nun vidas vin.

Fabiano: Tio ĉi forte argumentas pri ŝia amo al vi.

Sir Andreo: Dilumo! Ĉu vi volas fari min azeno?

Fabiano: Mi pruvos tion laŭleĝa, laŭ la juroj de juĝo kaj rezono.

Sir Tobi: Kaj ili estas ĵuriuloj ekde pli frue, ol kiam Noa estis maristo.

Fabiano: Si favoris antaŭ viaj okuloj la junulon nur por firmigi vin, por veki vian dormomusan kuraĝon, meti ardon en vian koron kaj sulfuron en vian hepaton – vi devis tiam saluti Ŝin kaj per iaj bonegaj spritajoj, frēse stampitaj en la monfarejo, vi devis frakase mutigi la junulon – tion oni atendis viafare, kaj tio estis malhelpita – la duoblan orumon de tiu okazo vi permesis forlavi per la tempo, kaj vi jam ekvelis en la nordon de l' estimo de mia damo, kie vi pendos kiel glaciero sur la barbo de nederlandano, se vi ne reaktiros la situacion per ia laŭdinda klopodo, aŭ de kuraĝo aŭ de ruzeco.

Sir Andreo: Se estas tiel, tio devos esti per kuraĝo, ĉar ruzecon mi malŝatas – mi estus prefere Braŭnisto ol ruzemulo.

Sir Tobi: Nu, do, konstruu vian sorton surbaze de kuraĝo. Provoku la junulon de l' Duko por dueli kun li; vundu lin en dek unu lokoj; mia nevino notos tion, kaj estu certa, ke neniu amperanto en la mondo pli efikas por rekromendi viron al virino, ol reputacio kuraĝa.

Fabiano: Ekzistas neniu alia rimedo, Sir Andreo.

Sir Andreo: Ĉu iu el vi portos mian defion al li?

Sir Tobi: Iru, skribu ĝin per militema mano; estu sovaĝa kaj kurta – ne gravas kiom sprite, kondiĉe ke ĝi estu elokventa kaj lertajplena – provoku lin per la libero de l' inko – se vi "cias" lin du-tri-foje, tio ne maltrafas, kaj tiom da mensogoj, kiom ampleksos via paperpeco, eĉ se la folio estus tiel granda kiel la lito de Uero en Anglujo, skribu ilin; ek al. Estu en via inko sufice da galو, negrave se vi skribas per anserplumo – ek al!

Sir Andreo: Kie mi trovos vin?

Sir Tobi: Ni renkontos vin en la ĉambro – iru!

(Iras SIR ANDREO.)

Fabiano: Tiu estas tre kara uleto al vi, Sir Tobi.

Sir Tobi: Mi estis kara al li, knabo, je proksimume du miloj, pli-malpli.

Fabiano: Ni havos de li bonegan leteron; sed vi ne transdonos ĝin?

Sir Tobi: Nu, kompreneble jes – kaj ĉiel incitu la junulon, ke li respondu. Mi opinias, ke virbovoj kaj ŝnuregoj ne kapablas tiri ilin unu al la alia. Ĉar se vi tranĉmalfermus Andreon kaj trovus tiom da sango en lia hepato, kiom ŝmirus la piedon de pulo, mi mangus la ceteron de la korpo!

Fabiano: Kaj lia kontraŭulo, la junulo, portas sur la vizaĝo neniu fortan antaŭsignon de kruelemo.

(*Venas MARIA.*)

Sir Tobi: Vidu, kie venas mia plej juna regolo!

Maria: Se vi emas ridadi ĝis vi krevos, sekvu min; tiu idioto Malvoljo iĝis pajeno, vera renegato; ĉar neniu kristano, kiu intencas saviĝi per korekta kredado, povus iam kredi tiajn neebajn trograndigojn. Li portas flavajn ŝtrumpojn!

Sir Tobi: Kaj krucgarterojn?

Maria: Kanajle – kiel pedantulo, kiu gvidas lernejon en la preĝejo! Mi spuris lin kvazaŭ lia murdonto. Li obeas ĉiun punkton de la letero, kiun mi faligis por trompi lin! Li per ridetoj igas sian vizaĝon pli sulka ol estas la nova mapo kun aldono de la hindaj insuloj – vi neniam vidis tiajn – mi apenaŭ min detenas prijetadi lin; mi scias, ke mia sinjorino vangobatos lin! Se jes, li ridetos, kaj rigardos tion kiel grandan favoron.

Sir Tobi: Konduku nin tien, kie li estas.

(*Ili iras.*)

SCENO 3: *En strato.*

Venas SEBASTIANO kaj ANTONO.

Sebastiano: Mi ne memvole estus vin ĝeninta,
Sed ĉar el penoj ĉerpas vi plezuron
Mi ne riproĉos plu.

Antono: Ne povis mi postresti – la deziro
(Pli akra ol fajlita ŝtal') min spronis,
Kaj ne nur emo vin revidi (kvankam
Sufiĉe tiri al vojaĝ' pli longa),

Sed tim' pri kio povus vin okazi,
 Fremdan al ĉi tereno – kiu ofte
 Al la sengvida eksterul' montrigas
 Kruda kaj negastama. Mia amo,
 Kun la instigo kroma de ĉi timo,
 Ekiris sekvi vin.

Sebastiano:

Antono bona,

Ne povas mi respondi krom per danko,
 Danko kaj ĉiam danko – kaj komplezojn
 Ofte repagas oni tiel magre –
 Se mia stat' egalus la konscion,
 Mi traktus vin pli inde. Kion fari?
 Ĉu vidi la relikvojn de la urbo?

Antono:

Morgaŭ, sinjor'; nun trovu ni loĝejon.

Sebastiano:

Ne lacas mi, kaj nokt' ne venos baldaŭ.
 Mi petas, kontentigu ni l' okulojn
 Per monumentoj kaj la renomaĵoj
 Famaj de l' urbo.

Antono:

Volu min pardonu –
 Ne sendanĝere paſas mi ĉi stratojn.
 Kontraŭ galeroj de la Duko foje
 Mi luktis tiel trafe, ke se oni
 Ĉi tie kaptus min, mi ne savigus.

Sebastiano:

Vi do mortigis multajn liajn homojn?

Antono:

Ne tiel sanga estis mia kulpo,
 Kvankam l' okazo kaj kverelo povis
 Konduki eĉ ĝis intertrakto sanga –
 Sufiĉus nur repagi la rabaĵon,
 Kion ja faris pro komercaj kaŭzoj
 Niaj urbanoj. Nur mi mem rifuzis,
 Pro kio, se min oni kaptos, pagos
 Mi kare.

Sebastiano:

Do ne iru tro malkaše.

Antono:

Ne taŭgas – jen, sinjor', monujo mia;
 Sude de l' urbo, ĉe la Elefanto,
 Prefere loĝu – mendos mi manĝaĵon,
 Dum vi pasigas horon informiĝe
 Per urbvagado; min renkontu tie.

Sebastiano:

Kial monujo via?

Antono:

Eble vi vidos iun bagatelon,
Kiun vi emos havi – via mono,
Mi pensas, ne sufiĉas por luksafoj.

Sebastiano:

Mi tenos vian burson, kaj vin lasos.

Antono:

Ĉe l' Elefanto.

Sebastiano:

Mi ja memoras.

(*Hil iras.*)

SCENO 4: La ĝardeno de Olivia.

Venas OLIVIA kaj MARIA.

Olivia:

(al si) Mi vokis lin; li diras, ke li venos –
Kiel mi lin regalu? Kion donu?
Junulo nepetebla aĉeteblas.
Parolas mi tro laŭte.

(Al Maria) Kie Malvoljo? Li ja digne sobras,
Konvene al amsklavo, kia mi;
Kie Malvoljo?

Maria:

Li venas, sinjorino – sed Iau tre stranga maniero.
Li estas vere freneza, sinjorino.

Olivia:

He! kio okazis? Ĉu li babilas?

Maria:

Ne, sinjorino, li faras nenion krom rideti! Via moŝtino preferere
voku gardistojn, se li venas, ĉar efektive ekmankis klapo en
lia kapo.

Olivia:

Iru lin voki. (*Iras MARIA.*)

(Revenas MARIA, kun MALVOLJO.)

Same mi frenezas,
Se ĝojo kaj malĝojo egalpezas.
Kiel vi, Malvoljo?

Malvoljo:

Dolĉa damo, ho, ho!

Olivia:

Vi ridetas?

Mi vokis vin en tristaj cirkonstancoj.

Malvolio: Tristaj, sinjorino? Mi ja povus esti trista – iom obstrukcias la sangon ĉi krucgarteroj, sed negrave! Se ĝi plaĉas al ies okuloj, al mi estas kiel en la vereca konto: "Plaĉu al unu, plaĉu al ĉiu."

Olivia: Sed kiel vi fartas, homo? Kio vin afliktas?

Malvolio: Mi ne estas nigramensa, eĉ se flavakura! Ĝi alvenis en lian manon, kaj ordonoj estas plenumataj. Ŝajnas al mi, ke ni konas la dolĉan skribmaneron.

Olivia: Ĉu vi volas enlitiĝi, Malvolio?

Malvolio: Enlitiĝi? Jes, kara mia, kaj mi venos al vi.

Olivia: Dio konsolu vin! Kial vi ridetadas, kaj senĉese kisadas vian manon?

Maria: Kiel vi fartas, Malvolio?

Malvolio: (al Olivia) Laŭ via peto! (Al Maria) Ha! ĉu najtingaloj respondas al monedoj?

Maria: Kial vi alvenas tiel ridinde aŭdaca antaŭ mian sinjorinon?

Malvolio: (al Olivia) "Ne timu altecon" – estis bele skribite.

Olivia: Kion vi celas per tio, Malvolio?

Malvolio: "Iuj naskiĝas altaj" –

Olivia: Ha?

Malvolio: "Iuj fariĝas altaj" –

Olivia: Kion vi diras?

Malvolio: "Kaj al iuj alteco estas trudata."

Olivia: Ĉielo kuracu vin!

Malvolio: "Memoru, kiu aprobis viajn flavajn strumpojn" –

Olivia: Viajn flavajn strumpojn?

Malvolio: "Kaj volis vidi vin kun krucgarteroj."

Olivia: Krucgarteroj?

Malvolio: "Ek al, vi gajnos, se vi tion deziras."

Olivia: Ĉu mi gajnos?

Malvolio: "Se ne, mi vidu vin ankoraŭ servisto."

Olivia: Jen someromeza frenezo!

(Venas SERVISTO.)

Servisto: Sinjorino, la junia ĝentilhomo de la Duko Orsino revenis; mi apenaŭ povis persvadi lin – li atendas la volon de via moŝtino.

Olivia: Mi venos al li. (Iras SERVISTO.)

Bona Maria, oni prizorgu tiun ĉi homon. Kie estas mia kuzo Tobi? Iuj el miaj homoj speciale atentu lin; kontraŭ duono de mia doto mi ne volus, ke trifu lin malbono.

(Iras OLIVIA kaj MARIA.)

Malvoljo: Oho! Ĉu vi komprenas min nun? Ne malpli alta persono ol Sir Tobi prizorgu min! Tio rekte akordiĝas kun la letero; ŝi sendas lin laŭcele, por ke mi povu esti al li malafabla – ĉar ŝi instigas min al tio en la letero. "Forjetu vian eluzitan hau-ton", ŝi diras – "Estu kontraŭeca kun parenco, malafabla al servistoj: via lango prononcu politikajn opiniojn, kaj kultivu unikecon" – kaj sekve priskribas la manieron, ekzemple severa vizaĝo, digna sinteno, malvigla lango, laŭ la kutimoj de iu konata sinjoro, kaj tiel plu. Mi kaptis ŝin; sed Jovo ĝin aranĝis, kaj Jovo igu min dankema! Kaj kiam ŝi foris, "Oni prizorgu tiun ĉi homon"! "Homon"! Ne "Malvoljo", nek laŭ mia rango, sed "homo". Ha, ĉio akordiĝas, tiel ke neniu ero de gramo, neniu gramo de skrupulo, neniu obstaklo, neniu nekredebla nek danĝera cirkonstanco – Kion oni povas fari? Nenio ebla povas interveni inter mi kaj la plena perspektivo de miaj esperoj. Nu, ne mi, sed Jovo, estas la farinto de tio ĉi, kaj li estas dankenda.

(Venas SIR TOBI, FABIANO, kaj MARIA.)

Sir Tobi: Kie li estas, je la nomo de sankteco? Se ĉiuj diabloj de la infero estus kunpremitaj, kaj Legiono mem frenezigus lin, mi tamen volas alparoli lin.

Fabiano: Jen li, jen li! Kiel vi fartas, sinjoro? Kiel vi fartas, homo?

Malvoljo: Foritu! Mi rifuzas vin – lasu, ke mi ĝuu mian privaton – foritu!

Maria: Jen, kiel kave la diablo parolas en li! Ĉu mi ne diris al vi? Sir Tobi, mia sinjorino petas, ke vi prizorgu lin.

Malvoljo: Aha! Ĉu vere?

Sir Tobi: Nu, nu! Trankvile, trankvile; ni devas trakti lin milde! Lasu al mi. Kiel vi, Malvoljo? Kiel vi fartas? He, homo, defiu la diablon! Pripensu, li estas malamiko de la homaro.

- Malvoljo:* Ĉu vi scias, kion vi diras?
- Maria:* Vidu, se vi parolas kontraŭ la diablo, kiel tio tuſas lian koron! Donu Dio, ke li ne estas sorĉita.
- Fabiano:* Prenu lian urinon al la sagaculino.
- Maria:* Sankta Maria, tion oni faros morgaŭ matene, se ankaŭ mi vivos. Mi ne povas diri, kiom mia sinjorino ne volas perdi lin.
- Malvoljo:* Kion do, virino?
- Maria:* Ho dio!
- Sir Tobi:* Mi petas, silentu; ne tiel oni devas fari. Ĉu vi ne vidas, ke vi ekscitas lin? Lasu lin al mi.
- Fabiano:* Neniel krom milde; milde, milde – la Diablo estas kruda, kaj ne permesas, ke oni traktu lin krude.
- Sir Tobi:* Nu, kiel, mia brava? Kiel vi fartas, karuĉjo?
- Malvoljo:* Sinjoro!
- Sir Tobi:* He, kokinjo, venu kun mi. Eh, homo, gravulo ne devus ludi ĉerizkemojn kun Satano. Pendumu lin, fiulacon!
- Maria:* Preĝigu lin; bona Sir Tobi, persvadu lin, ke li preĝu.
- Malvoljo:* Preĝigu min, impertinenta!
- Maria:* Ne, mi garantias, ke li ne volos aŭdi pri diemeco.
- Malvoljo:* Pendumu vin ĉiujn! Vi estas supraj bagateloj, mi ne estas de via speco; poste vi scios pli. (Iras.)
- Sir Tobi:* Ĉu eble?
- Fabiano:* Se tion ĉi oni prezентus sur scenejo, mi kondamnus ĝin kiel neverŝajnan fikciajon.
- Sir Toti:* Ĝismedole li influiĝis de la truko, homo.
- Maria:* Nu, sekvu lin tuj, aŭ eble la truko malkaŝigos kaj ruiniĝos.
- Fabiano:* He, ni frenezigos lin efektive.
- Maria:* Tiom pli kviete estos en la domo.
- Sir Tobi:* Venu, ni metu lin ligitan en malluman ĉambron. Mia nevino jam kredas, ke li estas freneza – ni povas daŭrigi tiel por nia plezuro, kaj lia pentado, ĝis nia distraĵo mem, senspire laca, instigos al ni indulgon – kaj tiam ni jugos vian trukon en la kortumo, kaj kronos vin kiel trovanton de frenezuloj – sed jen, jen!

(Venas SIR ANDREO.)

Fabiano: Plia majmatena folajo!

Sir Andreo: Jen la defio; legu ĝin! Mi garantias, ke ĝi enhavas salon kaj vinagron.

Fabiano: Ĉu tiel pipra?

Sir Andreo: Ĉu ne? Mi garantias! Legu nur.

Sir Tobi: Donu: (Legas) Junulo, kio ajan vi estas, vi estas fava persono.

Fabiano: Bona, kaj brava.

Sir Tobi: Ne scivolu, nek mense miru, kial mi nomas vin tiel, ĉar mi montros nenian motivon por tio.

Fabiano: Bona koncepto, ĉar ĝi gardos vin kontraŭ la severo de la leĝoj.

Sir Tobi: Vi alproksimiĝas al la Damo Olivia, kaj antaŭ miaj okuloj ŝi traktas vin atable – sed vi mensoĝas kiel tombstono, ne protio mi defias vin.

Fabiano: Tre kurte, kaj perfekte... (Flanken) sensenca.

Sir Tobi: Mi atendos vin hejmenirantan, kie, se hazarde vi mortigos min...

Fabiano: Bone.

Sir Tobi: Vi mortigas min kiel fripono kaj kanajlo.

Fabiano: Ankoraŭ vi evitas la trablovon de la leĝoj – bone!

Sir Tobi: Adiaŭ, kaj Dio indulgu unu el niaj animoj! Li eble indulgos la mian, sed mi esperas, ke ne, do gardu vin. Via amiko se vi volas, kaj via senripoza malamiko, ANDREO PALVANGO. Se tiu ĉi letero ne trafos lin, liaj kruroj ne scias iri – mi donos ĝin al li.

Maria: Vi eble trovos bonan okazon por tio – li aktuale pritraktas iun aferon kun mia sinjorino, kaj baldaŭ foriros.

Sir Tobi: Ek al, Sir Andreo – gyatu lian alvenon ĉe la hortangulo kvazaŭ ŝuld kolektisto – tuj rimarkinte lin, elingigu, kaj elingigante, sakru terure – ĉar ofte okazas, ke terura sakro, kun fanfarona akcento kaj memfida prononco, pruvas virecon multe pli ol la pruvo mem kapablus fari. Ek!

Sir Andreo: Nu, fidu al mi rilate sakrojn! (Iras.)

Sir Tobi: Efektive mi ne transdonos lian leteron – ĉar la sinteno de la junulo anoncas, ke li estas kapabla kaj edukita – kion ne malpli konfirmas tio, ke li traktas inter sia mastro kaj mia nevino.

Sekve, tiu ĉi letero, estante elstare malklera, naskos en la junulo neniom da timo – li timarkos, ke ĝi venas de primitivulo. Sed, sinjoro, mi transdonos buše lian defion, donos al Palvango rimarkindan reputacion pri kuraĝo, kaj estigos ĉe la ĝentilhomo (kiel la junulo nature komprenos la aferon) plej timigan opinion pri lia kolero, lerteco, furioso kaj entreprenemo. Tio tiel timigos ilin ambaŭ, ke ili mortigos sin reciproke per la rigardoj, kvazaŭ baziliskoj.

(Revenas OLIVIA, kaj VIOLA.)

Fabiano: Jen li venas, kun via nevino; lasu ilin solaj ĝis li adiaŭos, kaj tiam sekvu lin.

Sir Tobi: Mi pripensos dume iun abomenan defian mesaĝon.

(SIR TOBI kaj FABIANO iras flanken; eliras MARIA.)

Olivia: Mi diris tro al koro ŝtone dura,
Kaj tro senpense riskis la honoron –
Io en mi riproĉas mian kulpon –
Sed tiel fortobstina kulp' ĝi estas,
Ke mokas ĝi riproĉojn.

Viola: Samkiel via ardo, firmas daure
Dolor' de mia mastro.

Olivia: Jen, portu ĉi juvelon, mian bildon –
Ja prenu; langon ĝenan ĝi ne havas –
Kaj mi vin petas, venu ree morgaŭ.
Kion rifuzus mi, de vi petitan,
Kondiĉe, ke i' honor' permesus doni?

Viola: Nur jenon: via am' por mia mastro.

Olivia: Kiel honore doni al li tion,
Donitan jam al vi?

Viola: Mi ĝin rezignos.

Olivia: Nu, venu morgaŭ; per diablo tia
Treniĝus al infer' animo mia: (Iras.)

(SIR TOBI kaj FABIANO venas antaŭen.)

Sir Tobi: Sinjoro, Dio gardu vin.

Viola: Kaj vin, sinjoro.

- Sir Tobi:* Lai via kapablo vin defendi, pretiĝu – kiaj estas viaj ofendoj al li, mi ne scias – sed via kontraŭulo, malicoplena, sangema kiel ĉasisto, atendas vin ĉe la hortolimo – elingigu vian spadon, pretiĝu rapide, ĉar via atakonto estas vigla, lerta kaj mortigema.
- Viola:* Ke vi eraras, sinjoro, mi estas certa; neniuj koleras pravigeblo kontraŭ mi – mankas al mia memoro klare kaj libere ĉiu imago pri ofendo al iu ajn homo.
- Sir Tobi:* Vi trovos alion, mi vin certigas – tial, se vi aprezas eĉ iome vian vivon, ekdefendu vin – ĉar vian oponanton karakterizas ĉio dotata de juneco, forto, lerto kaj kolero.
- Viola:* Mi petas, sinjoro, kio li estas?
- Sir Tobi:* Li estas kavaliro avancita per glavo sengrata, pro salonaj meritoj, sed en privata kverelo li estas diablo; da animoj kaj korpoj li jam disigis tri, kaj ĉimomente lia kolero estas tiel nepacigebla, ke neniu kontentigo eblas krom per la doloroj de morto kaj sepulto. Hayu aŭ malhavu estas lia slogan – donu aŭ prenu ĝin.
- Viola:* Mi reiros al la domo kaj petos de la sinjorino eskorton. Mi ne estas skermanto; mi aŭdis pri iaj homoj, kiuj intence incitas aliajn por gustumi ilian kuraĝon – verŝajne tiu ĉi homo havas tiun emon.
- Sir Tobi:* Sinjoro, ne – lia indigniĝo devenas de tre sufiĉa ofendo; do iru antaŭen kaj plenumu lian deziron. Vi ne reiros al la domo, krom se vi volas entrepreni kontraŭ mi tion, kion same sentiske vi entreprenos kontraŭ li – sekve antaŭen, aŭ nudigu vian glavon – ĉar skermi vi certe devas, aŭ promesi neniam plu porti feraĵon.
- Viola:* Tio ĉi estas tiel malgentila kiel stranga. Mi petas, ke vi faru al mi jenan komplezon: informiĝu de la kavaliro, kiamaniere mi ofendis lin – mi ja faris ĝin neglekte, ne intence.
- Sir Tobi:* Tion mi faros. Sinjoro Fabiano, restu kun tiu ĉi sinjoro ĝis mi revenos. (*Iras.*)
- Viola:* Mi petas, sinjoro, ĉu vi konas tiun ĉi aferon?
- Fabiano:* Mi scias, ke la kavaliro koleras vin, eĉ ĝis skermado ĝismorta, sed neniom pli.
- Viola:* Mi petas, kia homo li estas?

Fabiano: Laŭ la aspekto oni ne atendus tiom da kuraĝo, kiom vi verŝajne renkontos en la provo. Li estas efektive, sinjoro, la plej lerta, sangema kaj mortiga kontraŭulo, kiun vi povus trovi en la tuta Ilirio – ĉu vi volas iri al li? Mi aranĝos pacon kun li, se mi povos.

Viola: Pro tio mi estos tre ŝulda al vi – mi estas tia persono, kiuiras prefere kun Sir Pastro ol kun Sir Kavaliro – al mi estas indiferente, se ĉiuj konas tiom mian kuraĝon. (*Ili iras.*)

(Revenas *SIR TOBI* kun *SIR ANDREO*.)

Sir Tobi: Hej, homo, li estas vera diablo; neniam mi vidis tian megeron! Mi skermis unu provon kun li, per spado, ingo, kaj ĝio – kaj li donis al mi la traboron per tia mortiga rapido, ke ĝi estas neevitebla – kaj kiam vi ripostas, li trafas vin tiel certe, kiel viaj piedoj tuſas la teron. Laŭfame li estis skermisto por la persa reĝo.

Sir Andreo: Peston al ĝi, mi ne miksiĝos kun li!

Sir Tobi: Nu, jes, sed nun oni ne povas pacigi lin; Fabiano apenaŭ povas lin reteni tie.

Sir Andreo: Peston al ĝi! Se mi supozus lin kuraĝa, kaj tiel lerta skermanto, mi vidus lin damnita antaŭ ol defi lin. Se li ĉesigos la aferon, mi donos al li mian ĉevalon, grizan Kapileton.

Sir Tobi: Mi faros la proponon! Staru ĉi tie, mienu brave; tio ĉi finiĝos sen animperdiĝo. (*Flanken*) Sankta Maria, mi rajdos vian ĉevalon, tiel same kiel mi rajdas vin.

(Revenas *FABIANO* kaj *VIOLA*.)

(*Al Fabiano*) Mi ricevis lian ĉevalon por fini la kverelon; mi konvinkis lin, ke la junulo estas diablo.

Fabiano: Li havas same teruran koncepton pri li – kaj anhelas, kaj paliĝas, kvazaŭ ursa postkurus lin.

Sir Tobi: (al *Viola*) Nenia rimedo ekzistas, sinjoro; pro sia juro li volas skermi kun vi – sankta Maria, li ŝanĝis sian sintenon rilate la kverelon, kaj li jam trovas tion apenaŭ priparlinda – do elingigu por plenumi lian voton; li asertas, ke li vin ne vundos.

Viola: (*flanken*) Dio defendu min! Ankoraŭ tre malmulte, kaj mi sciigus al ili, kiom de la viro mi malhavas.

Fabiano: Cedu iom se vi vidos lin furioza.

Sir Tobi: Venu, Sir Andreo, nenia rimedo ekzistas; la sinjoro nepre volas skermi kun vi unu provon – laŭ la regularo de la dueloj li ne povas tion eviti – sed li promesis al mi, laŭ vorto de ĝentilhomo kaj soldato, ke li vin ne vundos. Nu do, ek al!

Sir Andreo: Donu Dio, ke li tenos sian vorton! (*Li elingigas sian glavon.*)
(*Venas ANTONO.*)

Viola: Nu, kredu min, mi agas kontraŭvole. (*Si elingigas sian glavon.*)

Antono: Ingigu tuj! Se ĉi sinjoro juna
Ofendis iel, mi la kulpon prenas –
Se vi ofendas lin, mi vin defias.
(*Elingigas sian glavon.*)

Sir Tobi: Vi, sinjoro? Nu, kio estas vi?

Antono: Persono, kiu pro la amo pretas
Fari eĉ pli ol li jam fansaronis.

Sir Tobi: Nu, se vi estas peranto, mi vin alfrontos.
(*Elingigas sian glavon.*)

(*Venas du POLICANOJ.*)

Fabiano: Ho bona Sir Tobi, ĉesu! Jen la policanoj!

Sir Tobi: Mi venas tuj. (*Li retroiras kun FABIANO.*)

Viola: Volu, sinjoro, ingu vian glavon.

Sir Andreo: Volonte, sinjoro! Kaj rilate tion, kion mi promesis al vi, mi tenos mian vorton. Li portos vin facile, kaj bone regeblas.

Policano 1: Jen estas la viro; faru vian devon.

Policano 2: Antono, mi arestas vin laŭ pledo
De l' Duk' Orsino.

Antono: Vi eraras pri mi.

Policano 1: Sinjoro, ne! Mi konas viajn trajtojn –
Kvankam maristan ĉapon vi ne portas –
Forigu lin; li scias, ke mi pravas.

Antono: (al *Viola*) Nepras obei. Jen ĉar vin mi serĉis –
Rimed' nenia; mi min liberigos –
Kion vi faros, nun ke la neceso
Devigas peti mian burson? Ĝenias
Min pli, neeblo vin ankoraŭ helpi,
Ol propra sort' – Vi staras konsternita,
Sed trankviliĝu.

- Policano 2:* Venu, sinjoro, tuj.
- Antono:* Mi devas peti iom de la mono.
- Viola:* Sinjoro, kiu mono?
Pro la helpemo, kiun vi jus montris,
Kaj parte pro l' danĝero via nuna,
El mia magra kaj malriĉa havo
Mi pruntos iom – mi ne havas multon;
Kion mi nun kunportas mi dividos –
Jen la duon'.
- Antono:* Ĉu vi min malagnoskos?
Ĉu eblas, ke nepovas miaj servoj
Persvadi? Min ne tentu en mizerio,
Aŭ eble ĝi min tiel malfortigos,
Ke mi riproĉos al vi la komplezojn,
Kiujn mi faris.
- Viola:* Mi nenuijn konas,
Nek konas vin laŭ voĉo aŭ la trajtoj:
Maldankon en la homo mi malamas
Pli ol mensogon, wanton, ebriacon,
Aŭ iun ajn malvirturon, kiu loĝas
Korupte nian sangon.
- Antono:* Ho, ĉielo!
- Policano 2:* Venu, sinjoro, mi vin petas.
- Antono:* Lasu paroli iom. Ĉi junulon
Mi tiris el la gorĝo de la morto,
Lin helpis en sankteco de la amo,
Kaj lian eksteraĵon, kiu ŝajnis
Aŭguri amindecon, mi adoris.
- Policano 1:* Ĉu tio tuſas nin? For, senprokraste!
- Antono:* Sed montris sin ĉi dio: idolaĉo!
Sebastian', hontigis vi beltrajtojn.
Nur menso povas misi en natur'
Kaj misformitas kruelulo nur:
La virto belas, sed malvirtuo bela
Estas malplena kofro tent-ekstra!
- Policano 1:* Ĉi homo freneziĝas; forkonduku lin! Venu, sinjoro.
- Antono:* Forprenu min. (*Iras POLICANOJ kun ANTONO.*)

Sir Tobi : (venas antaŭen kun FABIANO.) Venu, kavaliro; venu, Fabiano! Ni flustru kune kelkajn proverbajn versparojn.

Viola : (flanken) Sebastianon li mencias – mi la fraton Revidas en spegulo – tia estis Kaj tiel mia frato, kaj li portis Ĉi modon kaj koloron kaj ornamojn, Ĉar mi imitas lin. Ho, se mi pravas, Tempestoj benas, ondoj ame lavas! (Iras.)

Sir Tobi : Tre malhonesta, sentaŭga junulo, pli poltrona ol leporo; lia malhonesto evidentigas per la fakto, ke li malagnoskis sian amikon en bezono – kaj pri lia poltroneco, demandu al Fabiano.

Fabiano : Malkuraĝulo, plej dediĉita malkuraĝulo; kvazaŭ tio estus lia religio.

Sir Andreo : Palpebro de Dio, mi sekvos lin, kaj batos lin!

Sir Tobi : Faru tion; vangofrapu lin severe, sed ne tiu vian glavon.

Sir Andreo : Se mi ne – (Iras.)

Fabiano : Venu, ni vidu la sekvaĵon.

Sir Tobi : Mi vetas kiom ajn, ke ĝi superos ĉion. (Hi iras.)

AKTO IV

SCENO 1: La strato ekster la domo de Olivia.

Venas SEBASTIANO kaj PAJACO.

Pajaco: Ĉu vi volas kredigi al mi, ke mi ne estas sendita por serĉi vin?

Sebastianio: Sufiĉe; vi ja estas homo fola;
Mi liberig'u de vi.

Pajaco: Je fido, bone eltenite! Ne, mi ne konas vin, nek mia damo sendis min al vi por peti, ke vi venu kunparoli kun ŝi – nek via nomo ne estas Mastro Cezario, nek tio ĉi ankau ne estas mia nazo! Nenio, kio estas, estas.

Sebastianio: Ventolu aliloke vian folon;
Vi min ne konas.

Pajaco: "Ventolu" mian folon! Li aŭdis tiun vorton ĉe iu korifeo, kaj jen li aplikas ĝin al pajaco. "Ventolu mian folon"! Mi timas, ke ĉi brutulo, la mondo, pruviĝos dando! Mi petas, demetu jam vian fremdecon, kaj diru al mi, kion mi "ventolos" al mia damo? Ĉu mi "ventolu" al ŝi, ke vi venas?

Sebastianio: Mi petas vin, pajaco: min forlasu;
Jen mono; se vi restos plu, mi donos
Malpli agrablan pagon.

Pajaco: Je mia furo, vi estas malavara! Ĉi saĝuloj, kiuj donas monon al pajaco, akiras bonan reputacion – post dekkvarjara lupago.
(*Venas SIR ANDREO kaj poste SIR TOBI kaj FABIANO.*)

Sir Andreo: Nu, sinjoro, ĉu mi renkontis vin denove? Jen por vi!
(*Frapas SEBASTIANON.*)

Sebastianio: Do jen por vi, kaj jen, kaj jen!
(*Batas SIR ANDREON.*)
Ĉu ĉiuj jam frenezas?

Sir Tobi: Ĉesu, sinjoro, aŭ mi jetos vian ponardon trans la domon!

Pajaco: Tion ĉi mi raportos tuj al mia sinjorino; por du pencoj mi ne volus sidi en la vestoj de iuj el vi. (*Iras.*)

Sir Tobi: Tuj, sinjoro, ĉesu!

Sir Andreo: Ne, lasu lin; mi trovos alian rimedon kontraŭ li! Mi akuzos lin pri atako, se juro ekzistas en Ilirio – eĉ se mi la unua batis lin, tio tute ne gravas.

Sebastiano: Forprenu vian manon!

Sir Tobi: Ne, sinjoro, mi ne forprenos mian manon. Nun, mia junia soldato, ingu vian feron – vi sufice batalis. Nun jam.

Sebastiano: Mi ja malkroĉos vin! Vi kion volas?
Se vi aûdacas plu, la glavon tiru.

Sir Tobi: Kion? Kion? Bone, do; mi devas havi uncon aŭ du de ĉi sango insolenta! (*Tiras sian glavon.*)

(*Venas OLIVIA.*)

Olivia: Ĉesu, Tobi! Je via vivo, ĉesu!

Sir Tobi: Sinjorino!

Olivia: Ĉu daŭros tiel? Malgentila bruto,
Taŭga por montoj kaj barbaraj kavoj,
Kie edukiteco mankas – for!
Ne ofendiĝu, Cezario kara –
Krudulo, for!

(*Iras SIR TOBI, SIR ANDREO kaj FABIANO.*)

Mi petas vin, amiko,
Via saĝeco, ne pasio, venku
Pri ĉi atak' maljusta kaj malinda
Kontraŭ trankvilo via. Venu kune,
Kaj en la domo aûdu pri l' misaĵoj
Kiujn aranĝis ĉi krudul', kaj poste
Vi ridos tiun ĉi. Vi nepre venos –
Min ne rifuzu; sidu li infere,
Li ektimigis mian koron, vere.

Sebastiano: (flanken) Kia gustum'? L' aferoj kien plongas?
Aŭ mi freneza estas, aŭ mi songas!
Mia sagaco banu sin en Lethe,
Se tiel songi, songu mi vegete!

Olivia: Mi petas, venu; sub mia rego restu!

Sebastiano: Mi volas, sinjorin'.

Olivia: Ho, tiel estu!

(*Ili foriras.*)

*SCENO 2: Ĉambro en la domo de Olivia.**Venas MARIA kaj PAJACO.*

Maria: Ne, mi petas – surmetu ĉi talaron, kaj ĉi barbon; kredigu al li ke vi estas Sir Topaz, la vikario; faru rapide. Dume mi alvokos Sir Tobion. (Iras.)

Pajaco: Nu, mi surmetos ĝin, kaj mi kamuflos min en ĝi, kaj estus bone, se mi estus la unua kamuflato en tia talaro. Mi ne estas sufice altstatura por konveni al la rolo, ankaŭ ne sufice maldika, por ke oni supozu min bona studento – sed nomiĝi honestulo kaj bona dommastro sonas tiel trafe, kiel nomiĝi piulo kaj klerulo. La geruzuloj venas.

(Venas SIR TOBI kaj MARIA.)

Sir Tobi: Jovo benu vin, pastra moŝto!

Pajaco: *Bonos dies* Sir Tobi – ĉar, kiel diris tre sprite la maljuna ermito de Prago, kiu neniam vidis plomon kaj inkon, al nevino de Reĝo Gorboduko, “Tio, kio estas, estas” – tiel mi, estante pastra moŝto, estas pastra moŝto. ĉar kio estas “tio”, kaj tio estas “kio”, kaj “estas” estas “estas”, ĉu ne?

Sir Tobi: Antaŭen, Sir Topaz!

Pajaco: Saluton, saluton! Pacon al tiu ĉi malliberejo.

Sir Tobi: *(flanken al Maria)* La fripono bonege ŝajnigas – bona fripono!

Malvoljo: (ene) Kiu vokas?

Pajaco: Sir Topaz la vikario, kiu venas viziti Malvoljon la frenezulon.

Malvoljo: Sir Topaz, Sir Topaz, bona Sir Topaz, iru al mia damo.

Pajaco: Fi, babilaĉa diablo! Kial vi ĝenias ĉi tiun homon? Ĉu vi parolas nur pri damoj?

Sir Tobi: *(flanken)* Bone dirite, pastra moŝto!

Malvoljo: Sir Topaz, neniam homo estis tiel mistraktata; bona Sir Topaz, ne supozu min frenesa – oni lasis min ĉi tie en terura mallumo.

Pajaco: Fi, abomena Satano – mi nomas vin plej ĝentile, ĉar mi estas tia bonmorulo, kiu insistas trakti ĝentile eĉ la diablon – ĉu vi diras, ke la domo estas malluma?

Malvoljo: Kiel infero, Sir Topaz.

Pajaco: Vidu, ĝi havas alkovajn fenestrojn travideblajn kiel ŝutroj, kaj la etaĝfenestroj en la nord-sudo estas helaj kiel ebomo — kaj tamen vi plendas pri obstrukcio?

Malvoljo: Mi ne estas freneza, Sir Topaz; mi certigas vin, ke la domo estas malluma.

Pajaco: Frenezulo, vi eraras! Mi diras, ke ne ekzistas alia mallumo krom nesciado, en kiu vi estas pli konfuzita ol la egipto en sia nebulo.

Malvoljo: Mi diras, ke la domo estas malluma kiel la nesciado, eĉ se la nesciado estus malluma kiel infero; kaj mi diras, ke neniam homo estis tiel mistraktata; mi ne estas pli freneza ol vi; provu tion per iu ajn regula ekzamenado.

Pajaco: Kion opinias Pitagoro pri sovaĝaj birdoj?

Malvoljo: Ke la animo de nia avino povus eventuale ekloĝi en birdo.

Pajaco: Kiel vi taktas lian opinion?

Malvoljo: Mi pensas noble pri la animo, kaj neniel aprobas lian opinion.

Pajaco: Ĝis la revido — restu vi en mallumo; vi tenos la opinion de Pitagoro antaŭ ol mi konsentos vian mensan sanon, kaj vi ne volos mortigi skolopon pro timo, ke vi senhejmigas la animon de via avino. Ĝis la revido.

(Li reiras al SIR TOBI kaj MARIA.)

Malvoljo: Sir Topaz! Sir Topaz!

Sir Tobi: Plej eskvizita Sir Topaz!

Pajaco: Nu, mi scias naĝi en ĉiaj akvoj.

Maria: Vi povis tion ĉi fari sen la barbo kaj talaro; li vin ne vidas.

Sir Tobi: Iru al li propravoĉe, kaj sciigu al mi, kia vi trovas lin — volonte mi liberigus de ĉi komploto. Se oni povas lin senĝene elĉeligi, mi ŝatus, ke oni faru tion, ĉar mi estas nun tiel kulpa antaŭ mia nevino, ke mi ne povas sendanĝere daŭrigi ĉi ludon ĝis la fino. Venu poste al mia ĉambro.

(Iras SIR TOBI kaj MARIA.)

Pajaco: (kantas) He Robin, gaja Robin,
Kiel via sinjorin'?

Malvoljo: Pajaco!

Pajaco: Si traktas malafable min.

- Malvolio:* Pajaco!!
- Pajaco:* Ho ve, kial do?
- Malvolio:* Hola, pajaco!!!
- Pajaco:* Si alian amas.
- Malvolio:* Bona pajaco, se vi volas enſuldigi min, akiru por mi kandelon, kaj plomon, inkon, kaj paperon – laŭ vorto de ĝentilhomo, mi vivos dankema al vi pro tio.
- Pajaco:* Mastro Malvolio?
- Malvolio:* Jes, bona pajaco.
- Pajaco:* Ve, sinjoro, kiel vi perdis la mensan sanon?
- Malvolio:* Pajaco, neniam estis homo tiel hontinde mistraktata – mia menso, pajaco, estas tiel sana, kiel la via.
- Pajaco:* Nur tiel sana? Do vi estas efektive freneza, se vi ne estas mense pli sana ol pajaco.
- Malvolio:* Ili min ſetis en angulon – tenas min en mallumo, sendas pastrojn al mi, azenojn, kaj faras ĉion eblan por blufe frenezigi min.
- Pajaco:* Gardu viajn vortojn – jen la pastro.
(Laŭ la voĉo de "Sir Topaz") Malvolio, Malvolio, ĉielo resanigu vian menson! Klopodu ekdormi, kaj ĉesigu la vanan babiladon.
- Malvolio:* Sir Topaz!
- Pajaco:* *(kiel "Sir Topaz")* Interſangū neniujn vortojn kun li, bonulo.
(Kiel si) Kiu, mi, sinjoro? Ja ne mi, sinjoro. Dio gardu vin, bona Sir Topaz. Sankta Maria, amen. Mi ja, sinjoro, mi ja.
- Malvolio:* Pajaco, pajaco, pajaco, ho!
- Pajaco:* *(al Malvolio)* Ve, sinjoro, paciencon!
(Kvazaŭ al "Sir Topaz") Kion vi diras, sinjoro?
(Al Malvolio) Mi estas admonita, ĉar mi alparolis vin.
- Malvolio:* Bona pajaco, havigu al mi iom da lumo, kaj da papero; mi certigas vin, mi estas mense tiel sana, kiel iu ajn en Iilitio!
- Pajaco:* Ho ve, se nur tio estus vera, sinjoro!

- Malvolio:* Je mia mano, ĝi estas! Bona pajaco, iom da inko, papero kaj lumo — kaj portu tion, kion mi skribos, al mia sinjorino — ĝi profitos al vi pli, ol iam profitis portado de letero.
- Pajaco:* Mi helpos vin. Sed diru vere, ĉu vi efektive ne estas freneza? Aŭ vi nur ŝajnigas?
- Malvolio:* Kredu min, mi ne estas; mi diras la veron.
- Pajaco:* Ne, mi ne kredos al frenezulo, ĝis mi vidos lian cerbon. Mi alportos lumen, kaj paperon, kaj inkon.
- Malvolio:* Pajaco, mi plej alte rekompencos tion — mi petas, iru.
- Pajaco:* (*kantas*) Mi jam iros,
Vi ja miro,
Kiel mi rekuros —
Kaj revene
Arlekene
Mi vin asekuros.
Kun ligna glav',
Kolera brav',
Li spitas al diablo —
Kaj en perpleks'
La ungojn eks!: Adiaŭ, ĉjo diablo.

(Iras.)

SCENO 3: La ĝardeno de Olivia.

Venas *SEBASTIANO*.

- Sebastiano:* Jen la aero, jen la suno glora;
Ci perlon ŝi donacis: mi ĝin vidas,
Kaj kvankam miro volvas min, frenezo
Ĝi ja ne estas. Kie do Antono?
Mi lin ne trovis ĉe la Elefanto;
Li iris jam, kaj tie oni kredis,
Ke li la urbon vagas, min serĉante;
Lia konsilo nun min servus ore,
Ĉar kvankam mia mensa saĝ' asertas,
Ke trafis min erar', sed ne frenezo,

Tamen ĉi sortinundo, ĉi hazardo,
 Superas tiom sperton kaj rezonon,
 Ke pretas mi malfidi ia okulojn,
 Kaj kontraŭ la racio argumenti,
 Kiu persvadas, ke nek mi frenezas
 Nek tiu damo; sed se ŝi frenezus,
 Ne regus ŝi la domon kaj servistojn,
 Nek traktus kaj plenumus la aferojn
 Tiel diskrete, glate kaj firmmane,
 Kiel mi vidas ŝin – enestas io
 Trompanta min. Sed jen la damo mem!

(Venas OLIVIA kaj PASTRO.)

Olivia:

Min ne kulpigu – se vi bonintencas,
 Iru kun mi kaj kun ĉi pia homo
 En tiun pregejeton: antaŭ li
 Kaj tie sub tegmento konsekrita
 Al mi promesu vian fidelecon,
 Ke mia tro dubema kaj jalusa
 Animo vivu pace. Li ĝin kaſos
 Gis pretos vi por ĝia diskonigo;
 En tiu horo ni festenos inde
 Je mia rango; kion do vi diras?

Sebastiano:

Mi sekvos ĉi bonulon, al vi juro
 Fidelon, kaj fidele vin kunulos.

Olivia:

Antaŭen, bona patro, kaj per helo
 Favoru mian faron la ĉielo.

(*Ili iras.*)

AKTO V

SCENO 1: La strato ekster la domo de Olivia.

Venas PAJACO kaj FABIANO.

- Fabiano:* Se vi amas min, montru al mi lian leteron.
- Pajaco:* Bona Mastro Fabiano, plenumu reciproke mian peton.
- Fabiano:* Ion ajn!
- Pajaco:* Ne petu vidi ĉi tiun leteron.
- Fabiano:* Tio signifas doni hundon, kaj peti reciproke mian hundon.
(*Venas DUKO, VIOLA, KURIO, kaj Lordoj.*)
- Duko:* Ĉu vi apartenas al la Damo Olivia, amikoj?
- Pajaco:* Jes, sinjoro, ni estas el ŝiaj ornamaĵoj.
- Duko:* Mi konas vin bone – kiel vi fartas, bonulo mia?
- Pajaco:* Efektive, sinjoro, pli bone pro miaj malamikoj, kaj pli malbone pro miaj amikoj.
- Duko:* Tute male: pli bone pro viaj amikoj.
- Pajaco:* Ne, sinjoro: pli malbone.
- Duko:* Kiel tio povas esti?
- Pajaco:* Sankta Maria, sinjoro, ili laudas min kaj faras min azeno; sed miaj malamikoj diras klare, ke mi estas azeno – tiel ke per miaj malamikoj mi profite ekkonas min, kaj miaj amikoj mistraktas min – tiel ke, se konkludi kvazaŭ pri kisoj, se kvar neoj egalas al du, jesoj, nu, do pli malbone pro miaj amikoj, kaj pli bone pro miaj malamikoj.
- Duko:* Hal! tio ĉi estas bonega!
- Pajaco:* Vere, ne, sinjoro – kvankam plaĉas al vi enskribiĝi inter miajn amikojn.
- Duko:* Vi ne malprofitos pro mi; jen oro.
- Pajaco:* Se tio ne estus duvizage, sinjoro, mi volus, ke vi faru ĝin duo.
- Duko:* Ho, vi donas malbonan konsilon!
- Pajaco:* Enpoŝigu nur ĉifoje vian virton, sinjoro, kaj permesu, ke via kamino akceptu ĝin.
- Duko:* Bone, mi estos tiom peka, ke mi duvizaĝos – jen alia.

Pajaco: *Primo, secundo, tertio estas bona ludo, kaj la malnova proverbo diras, ke "la tria finpagas" – la tripaño, sinjoro, estas tre gaja takto, aŭ la sonoriloj de S-ta Benet, sinjoro, eble memorigos vin: unu, du, tri.*

Duko: *Via spritado akiros neniom pli da mono ĉifoje – sed se vi sciigos al via sinjorino, ke mi venis paroli kun ŝi, kaj alkondukos ŝin, tio eble vekos denove mian donemon.*

Pajaco: *Sankta Maria, sinjoro, baju-bajuški al via donemo ĝis mi revenos. Mi iros, sinjoro, sed mi ne volas, ke vi supozu la peko de avido mian akiremon – sed kiel vi diras, sinjoro, via donemo ekdormu; mi revekos ĝin tuj. (Iras.)*

(Venas *ANTONO* kun *Policanoj*.)

Viola: *Sinjoro, jen la homo, kiu savis min.*

Duko: *Vizaĝon lian bone mi memoras;
Sed je lastfoja vido ĝin priſmiris
Nigro vulkana en milita fumo:
Li estris bagatelan boateton
Tre malprofundan, magre nekaptindan,
Per kiu li atakis tiel trafe
Kontraŭ plej nobla ŝip' de nia floto,
Ke mem envio kaj venkitita lango
Kriis al li honoron! Kio estas?*

Policano 1: *Otsino, jen Antono, kiu kaptis
Kun ĝia Kreta kargo la Fenikson,
Kaj li la Tigon ankaŭ Ŝturmkeris,
Kiam la kruron perdis mia nevo;
Ci tie, strate, en provok' senhonten,
Ni lin arestis dum kverel' privata.*

Viola: *Bonkore li subtenis min, sinjoro,
Sed fine alparolis min tre strange;
Mi ne komprenas, se li ne frenezas.*

Duko: *Pirat' konata, vi rabisto mara,
Kia kuraĝo stulta vin alportis
Al tiuj, kiujn vi plej sangokoste
Malamikigis?*

Antono: Ho, Orsino nobla,
 Permesu, ke ĉi nomojn mi forskuu –
 Mi nek pirato nek rabisto estas,
 Kvankam, pro kaŭz' sufiĉa, de Orsino
 La malamiko. Sorĉo min allogis –
 Tiun junulon maldankeman tie
 El ŝaŭma faŭko de l' kolera maro
 Reprenis mi – li estis perdiĝonta –
 Mi vivon al li donis, kaj cetere
 Mi amis lin sen brido kaj rezervo,
 Komplete dediĉite. Nur por li
 Mi riskis min (pro lia nura amo)
 En la danĝero de ĉi urb' minaca,
 Tiris por lin defendi atakatan –
 Sed oni min arestis; lia ruzo
 (Malema partopreni la danĝeron)
 Instruis lin repuŝi konatecon
 Kaj iĝi dukek jarojn malproksima
 Dum palpebrum' – rifuzis mian burson,
 Kiun por lia uzo mi transdonis
 Antaŭ duona hor'.

Viola:

Ĉu povas esti?

Duko:

Kiam li venis al ĉi urbo?

Antono:

Hodiaŭ – kaj ĝis tiam, tri monatojn
 Sen interromp' aŭ paŭzo eĉ minuta,
 Tage kaj nokte estis ni kunuloj.

(Venas OLIVIA kaj servantoj.)

Duko:

Jen la grafin'; ĉielo paſas teron!
 Sed homo, viaj vortoj ja frenezas;
 Dum tri monatoj ĉi junul' min servis;
 Pri tio poste. Lin konduku flankan.

Olivia:

Kion vi volas, krom la nehabeblan,
 Per kiu Olivia povas servi?
 Vi, Cezario, la promeson rompas.

Viola:

Sinjorino –

Duko:

Ĝentila Olivia –

Olivia:

Kion vi diras, Cezario? (Al Orsino) Sinjoro –

- Viola:* La mastro parolemas; mi do mutu.
- Olivia:* Se ĝi similas la malnovan kanton,
Ĝi naŭzas al orelo mia kiel
Hurlado post muziko.
- Duko:* Vi kruelas?
- Olivia:* Konstantas, moŝto.
- Duko:* Tiel perverse? Malgentila damo,
Mian animon ĉe altaroj viaj
Elspiris la oferoj plej fidelaj
De adorado! Kion mi nun faros?
- Olivia:* Kion vi volas, se ĝi estas inda.
- Duko:* Kial mi ne (se havus mi la emon),
Kiel l' egipta kaperist' mortonta,
Murdu l' amatan (faluzec' sovaĝa,
Sed foje noblatrajta)? Sed aŭskultu –
Ĉar vi adoron mian forkondamnas,
Kaj parte scias mi la instrumenton,
Kiu min ŝiras el favoro via –
Vivu vi, tiranino marmorsina;
Sed via drudo, kiun vi ja amas,
Kaj kiun mi tenere mem estimas,
Lin mi forsiros el l' okul' kruela,
Kie li tronas spite sian mastron.
Venu kun mi, junul'; mi pensas mise –
Oferos mi ŝafidon al la tombo
Por spiti korvan koron en kolombo.
- Viola:* Kaj senhezite, servoprete, ĝoje.
Por vin malŝargi mortus mi milfoje.
- Olivia:* Kien vi, Cezario?
- Viola:* Post l' amaton,
Kiun mi amas pli ol vivdestinon,
Okulojn – kaj ol amos mi edzinon.
Cielo, se malveron mi nun diras,
Min punu, ĉar la amon mi priſmiras.
- Olivia:* Ho malfeliĉa mi, mi do trompiĝas?
- Viola:* Kiu vin trompas? Kiaj misaj faroj?

Olivia: Ĉu vi forgesis min? Ĉu pasis jatoj?
Voku la pastron! *(Iras servisto.)*

Duko: *(al Viola)* Venu, ni forsaltu!

Olivia: Kien? Ho Cezario, edzo, haltu!

Duko: Edzo?

Olivia: Jes, edzo! Ĉu li diras: ne?

Duko: Do, edzo ŝia.

Viola: Ne, sinjor', ho ve!

Olivia: La malnoblec' de via timo igas
Vin sufokadi vian personecon!
Ne timu, Cezario, sorton kaptu;
Estu laŭ via rang', kaj vi samrangos
Kun la timata.

(Venas PASTRO.)

Ho, bonvenon, patro!
Patro, mi petas vin laŭ pio via
Malkovri tuje – kvankam ni intencis
Teni kaŝita kion cirkonstancoj
Rivelas antaŭtempe – kion scias
Vi okazinta inter li kaj mi.

Pastro: Kontrakto de eterna amkuniĝo,
Kiun konfirmis manoj interplektaj,
Atestis sankta kiso de la lipoj,
Fortigis interŝanĝo de la ringoj,
Kaj ĉi ceremonio sigelita
Kaj atestita de pastreco mia –
De kiam, laŭ horloĝ', al mia tombo
Mi vojis nur du horojn.

Duko: Ho hipokrita! Kio vi fariĝos,
Kiam la tempo stoplos vian haŭton?
Aŭ eble vi per tia lerto ruzos,
Ke via propra truko vin kontuzos?
Adiaŭ, prenu ŝin, sed tiel gvidu,
Ke vi kaj mi neniam nin revidu.

Viola: Sinjor', protestas mi –

Olivia: Ne furu do!
Estu lojala, kvankam tima tro.

(Venas SIR ANDREO.)

Sir Andreo: Pro dio, ŝirurgon! Sendu tian tuj al Sir Tobi!

Olivia: Kio okazis?

Sir Andreo: Li rompis mian kapon, kaj ankaŭ al Sir Tobi donis sangan napon – pro dio, helpon; mi pli ol kvardek pundojn ŝatus esti hejme.

Olivia: Kiu faris tion, Sir Andreo?

Sir Andreo: La ĝentilhomo de l' Duko, nome Cezario – ni supozis lin malkuraĝulo, sed li estas la diablo mem!

Duko: Mia ĝentilhomo Cezario?

Sir Andreo: Divivo, jen li! Vi rompis mian kapon senkauze, kaj tion, kion mi faris, Sir Tobi instigis min fari.

Viola: Kial do mi? Mi vin neniam vundis –
Vi tiris vian glavon senprovoke,
Mi vin parolis milde, kaj ne vundis.

Sir Andreo: Se sanga napo estas vundo, vi vundis min – ŝajnas al mi, ke vi rigardas sangan napon kiel bagatelon. Jen venas Sir Tobi lamante; vi aŭdos plu – se li ne estus ebrieta, li estus vin tiklinta alimaniere ol okazis.

Duko: Saluton, ĝentilhomo! Kiel vi fartas?

Sir Tobi: Negrave; li vundis min, kaj finita la afero! Pajaco, ĉu vi vidis oĉjon ŝirurgon, pajaco?

Pajaco: Ho, li ebriĝis, Sir Tobi, jam antaŭ unu horo – liaj okuloj fiksiĝis je la oka horo matene.

Sir Tobi: Do li estas kanajlo, kaj koka kor' en kateno! Mi malamas ebriulojn.

Olivia: Konduku lin for! Kiu faris al ili tiun malbonon?

Sir Andreo: Mi helpos vin, Sir Tobi, ĉar oni bandaĝos nin kune.

Sir Tobi: Ĉu helpos vi? – azenokapo, kreteno kaj fripono – magravanga fripono, trompiĝemulo?

Olivia: Konduku lin al la lito, kaj oni prizorgu lian vundon.

(Iras PAJACO, FABIANO, SIR TOBI kaj SIR ANDREO.)

(Venas SEBASTIANO.)

Sebastiano: Pardonu, vundis mi parencon vian –
 Tamen se temus mian propran fraton
 Ne povis mi sekure ĝin eviti.
 Vi min rigardas strange, kaj per tio
 Mi scias ofendita vin – pardonu
 Min, dolčulino, se nur pro la votoj,
 Kiujn ni lastatempe interšanĝis.

Duko: Vizaĝo, voĉo, vesto samas... kaj du
 Personoj; iluzia ekapero!

Sebastiano: Antonon! Ho, Antonon mia kara!
 Kiel la horoj turmentadis min,
 De kiam mi vin perdis!

Antono: Sebastiano, vi?

Sebastiano: Ĉu vi ĝin dubas?

Antono: Kiel vi disduigis vian memon?
 Dupeca pom' ne estas pli ĝemela
 Ol jenaj du. Kiu: Sebastiano?

Olivia: Mirinde!

Sebastiano: (ekvidas Violon)
 Ĉu jen mi staras? Mi ne havis fraton –
 Mia natur' ne povas, kvazaŭ dio,
 Stari duloke. Mi fratinon havis,
 Kiun formanĝis la ondegoj blindaj –
 Mi petas, kiel vi al mi parenkas?
 De kiu lando? Kiu nom'? Deveno?

Viola: De Mesalin' – Sebastian' min patris;
 Sebastiano mia frato ankaŭ –
 Tiel vestita iris li martombon –
 Se la spiritoj povas enkorpigi,
 Vi venas nin timigi.

Sebastiano: Ja spirito
 Mi estas, sed mi portas tiun formon
 Krudan, kiun mi havis deutere.
 Se estus vi virin', laŭ la cetero
 Faligus larmojn mi sur vian vangon,
 Dirante, "Ho Viola, ja bonbenon".

Viola: Belgrajnon havis mia patro vange.

- Sebastiano:* Ankaŭ la mia!
- Viola:* Kaj mortis, kiam de l' naskiĝ' Viola
Kalkulis dektri jarojn.
- Sebastiano:* Animo mia bone ĝin memoras!
Li kompletigis ja la vivagadon,
Kiam fratino mia dektrijaris.
- Viola:* Se nin malhelpas ambaŭ feliĉiĝi
Nur ĉi vestaĵo vira kaj uzurpa –
Min ne brakumu ĝis la cirkonstancoj
De loko, temp', fortuno, kune pruvas,
Ke estas mi Viola, kaj konfirme
Mi vin kondukos al ĉiurba kapitano
Kaj miaj inaj vestoj – li min helpe
Konservis por ĉi noblan Dukon servi:
De tiam mia tuta vivfortuno
Okazis ĉe ĉi damo, kaj ĉi lordo.
- Sebastiano: (al Olivia)* Do tiel vi trompiĝis, sinjorino –
Sed la naturo gvidis ĉi aferon.
Vi estus promesita al fraŭlino
Kaj efektive tio vin ne trompas:
Al fraŭla vir' vi estas promesita.
- Duko:* Ne konfuziĝu; lia sang' nobelas;
Se estas vera, kiel ŝajnas, jeno,
Ankaŭ mi partoprenos la feliĉon;
Knabo, al mi vi diris ja milfoje,
Ke vi ne amus inon kiel min.
- Viola:* Kaj tiujn dirojn mi rejuros pluse,
Kaj tiujn furojn mi fidele tenos,
Kiel la orba fajto, kiu tagon
De l' nokt' disigas.
- Duko:* Donu vian manon,
Kaj mi vin vidu en virina vesto.
- Viola:* La kapitano, kiu alterigis
Min, havas miajn vestojn – en karcero
Li estas, pro akuzo de Malvoljo,
Sinjoro kaj servisto de la damo.
- Olivia:* Liberos li – Malvoljon alkonduku;
Sed ve, mi nun memoras, li laŭdire,
Kompatindulo, estas ja freneza.

(Revenas PAJACO, kun letero, kaj FABIANO.)

Frenezo mia propra forkonsumo
De mia tememor' forpuſis lian.
Kiel li fartas, homo?

Pajaco: Vere, sinjorino, li fortendas malproksima Bjelzebubon tiel bone, kiel kapablas viro en tiaj cirkonstancoj — jen letero, kiun li skribis al vi; mi devis transdoni ĝin hodiau matene. Sed ĉar epistoloj de frenezuloj ne estas la vorto de Dio, ne gravas, kiam oni prononcas ilin.

Olivia: Malfermu, kaj legu ĝin.

Pajaco: Atendu do belan edifiĝon, kiam pajaco prononcas la vortojn de frenezulo. (*Lautlegas per frenezula voĉo.*) Je dio, sinjorino —

Olivia: Kio! ĉu vi frenezas?

Pajaco: Ne, sinjorino, mi nur legas frenezon — se via moštino vojas havi ĝin konvena, vi devas permesi, ke mi legu konvence.

Olivia: Volu legi kiel sanmensulo.

Pajaco: Mi tion faras, mia damo — sed legi lian mensan sanon signifas legi tiel — sekve pripensu, mia princino, kaj alklinu l'orelon.

Olivia: (al Fabiano) Legu vi, sinjoro.

Fabiano: (legas) Je dio, sinjorino, vi faras al mi maljuston, kaj la mondo eksrios tion! Kvankam vi ŝovis min en mallumon, kaj submetigis min al la rego de via ebria kuzo, tamen mi profitas mian cerbon tiel same, kiel via moštino. Mi posedas vian leteron, kiu instigis min al la aspekto, kiun mi alprenis; per kiu mi sendube pravigos min, aŭ hontigos vin — pensu pri mi laŭvole. Mi iam neglektas la Ŝultatan respektan, kaj parolas laŭ mia mistrakto. *LA MISTRAKTITA MALVOLJO.*

Olivia: Ĉu li skribis tion?

Pajaco: Jes, sinjorino.

Duko: Ĉi tio ne odoras je frenezo.

Olivia: Lin liberigu, Fabiano, kaj venigu. (Iras FABIANO.)

Sinjoro, mi vin petas, post pripenso
Akceptu min fratino, ne edzino;
La sama tago kronu l'aliancon,
Ĉe mia domo, kaj je mia kosto.

- Duko: Volonte mi akceptas la proponon –
 (al Viola) La mastro liberigas vin – pro l' servoj,
 Tiom por via sekso malnaturaj,
 Tiom neindaj je l' eduko milda,
 Kaj ĉar vi nomis mastro min tre longe –
 Jen mia mano; ekde nun vi estos
 Mastrin' de l' mastro.
- Olivia: Vi fratino estas
- (Venas MALVOLJO, FABIANO sekvas.)
- Duko: La frenezulo?
- Olivia: Jes, sinjoro, li.
- Malvoljo: Malvoljo?
- Malvoljo: Sinjorino, vi maljuston
 Al mi tre faris.
- Olivia: Mi, Malvoljo? Ne.
- Malvoljo: Vi ja; mi petas, ĉi leteron legu.
 Ne eblas malagnoski la skribadon;
 Skribu aŭ frazu alimaniere,
 Aŭ neu la sigelon, kaj l' ideon –
 Vi ja ne povas. Do, konfesu ĝin,
 Kaj diru en honesto simpla, kial
 Vi min favoris tiel evidente,
 Ordonis, ke mi venu krucĝartere,
 Ridete kaj en flavaj ŝtrumpoj, ke mi
 Severu al Sir Tobi kaj l' aliaj –
 Kaj kiam mi obeis esperplene,
 Kial vi lasis min enkarceriĝi,
 En dom' malluma, pastrovizitata,
 Kaj igis min trompito plej elstara
 Kiun priludis iam sprito. Kial?
- Olivia: Ho ve, ne mia estas ĉi skribado,
 Kvankam ĝi konfesinde tre similas –
 Sed tute certe faris ĝin Maria.
 Kaj nun mi rememoras, ke l' unua
 Si diris vin frenze; vi ridete
 Venis, kaj tia, kian la letero
 Antaŭsugestis al vi – do, kontentu;

Ĉi truko plej kruele vin mistraktis –
 Sed kiam ni ekscios la farintojn,
 Vi estos mem plendanto kaj juganto
 Pri l' propra kazo.

Fabiano: Damo, min aŭskultu,
 Kaj ne permesu, ke kverel' aŭ bruo
 Makulu la glatecon de ĉi horo,
 Kiu mirigis min. Tiuespere,
 Konfesas mi, ke mi kaj Tobi kontraŭ
 Malvoljo ĉi spritajon entreprenis,
 Pro iuj malgentilaj obstinaĵoj,
 Kiuj nin kuspis. Skribis la leteron
 Maria, pro l'insisto de Sir Tobi,
 Kiu ŝin edzinigis rekompence –
 Kiel ĝi plenumiĝis ludmalice
 Elvokos pli ridardon ol venĝemon,
 Se juste pesos oni la ofendojn
 De ambau la partioj.

Olivia: Ve, stulta hom', vin kiel ili trompis!

Pajaco: Efektive, "iuj naskiĝas altaj, iuj fariĝas altaj, kaj al iuj
 alteco estas fetata". Mi partoprenis, sinjoro, ĉi farsaĵon; mi
 estis Sir Topaz, sinjoro; sed negrave. "Je Dio, pajaco, mi
 ne estas freneza" – sed ĉu vi memoras "Sinjorino, kial vi ridas
 pro tia tedulaĉo? Se oni ne ridetas, li estas silentigita"? –
 Kaj tiel la turbo de la tempo alkirlas siajn venĝojn.

Malvoljo: Mi venĝos kontraŭ via tuta kliko! (Iras.)

Olivia: Li vere estas ege mistraktita.

Duko: Lin sekvu, kaj lin petu repaciĝi!
 Pri l'kapitano li nenion diris;
 Kiam ni scios tion, kaj la horo
 Konvenos, ni kombinos en soleno
 Niajn animojn. Dume, ho fratino,
 Ni ne foriroſ. Cezario, venu
 (Car tiel vi nomiĝis dum vireco!),
 Sed kiam vi alie vestos vin,
 Vi estos amreĝino de Orsin'.

(Foritas ĉiuj, krom PAJACO.)

Pajaco: (kantas) Dum mi knabaĝis sub ĉiel,
 Kun hej, ho, la vento kaj la pluv'!
 Ludilo estis bagatel',
 Ĉar pluvas pluvo en diluv'.
 Sed kiam mi estiĝis vir',
 Kun hej, ho, la vento kaj la pluv'!
 Ni ŝlosis kontraŭ rab-enir',
 Ĉar pluvas pluvo en diluv'.
 Sed kiam mi edziĝis, ve,
 Kun hej, ho, la vento kaj la pluv'!
 Bravado ne prosperis tre,
 Ĉar pluvas pluvo en diluv'.
 Sed kiam venis litolul',
 Kun hej, ho, la vento kaj la pluv'!
 Kapkirlon havis ebriul',
 Ĉar pluvas pluvo en diluv'.
 Praprae vivis Sir Adam',
 Kun hej, ho, la vento kaj la pluv'!
 Sed nia lud' finiĝis jam,
 Kaj aplaŭdoj venu en diluv'.

(Iras.)

ISBN : 0 905149 02 5

SHAKESPEARE

EPIFANIO

KARDO